

Aylık
İşçi Gazetesi
Temmuz - 2017
Sayı: 25
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Eylemimiz Yasamızdır!

Kavramların Gücü ve Güçsüzlüğümüz

Melis Akın

Komünistler için hiçbir gelecek öngörüsü; geçmişten, deneyimlerden, zafer ve yenilgilerden, en önemlisi de sınıf bilinci ve siyasetinden yoksun olamaz. Ne yazdıklarımızın, ne söylem ve pratiğimizin hızı, güç ya da güçsüzlüğümüz ya da konjoktüre göre eğilip bükülemez. Burjuvaziye karşı devrim stratejisi nettir. Bu stratejide kabul edilebilir olan esneklik taktiğe yöneliktir ama asla stratejiden kopuk değildir. Aksi çıktığın yolu unutturan, ilerlediğin yolda kendini rasyonalize etme uğraşı ile mücadeleyi ve insanı kuyuya çeken bir reformizmden başka seçenek yoktur. Sonra bir bakmışsınız ki; tüm tarihsel bir geçmişe küfür tadında giydiren yalın İnsan tipolojisi ayrık otu gibi

devamı 2. sayfada

**Adalet, Eşitlik, Demokrasi
Sınıfsal Kavramlardır!
sayfa 8'de**

PETKİM: Mücadele Bitmedi!

Tahir Ozan

devamı 2. sayfada

12 Eylülle başlayan sendikasılaştırma süreci, 90'lı yılların ortalarından itibaren, güçlendirilerek sürdürüldü. İşçi sınıfının örgütlü gücü olarak sendikaların etkisizleşmesi, güçlerinin azalması ve bu gü-

Haydi Kadınlar İşbaşına!

İpek Aydın

devamı 2. sayfada

2002 yılında AKP'nin iktidara gelmesiyle birlikte kadına yönelik şiddette tırmanış görülmeye başlandı. Sadece 2016 yılında ulusal ve yerel gazetelere yansıyan toplam 397 kadın cinayeti olayı

1.sayfadan devam

PETKİM

cün de git gide aşınması, egemen sınıf olan burjuvaziye daha geniş bir alan açmış, kârlarını artırmış, özelleştirme programları daha da hızlandırmıştır.

PETKİM de özellikle ülkenin Petro kimya sektörünün en önemli işletmeleri olarak özelleştirme sürecinden nasibini almıştır. Özellikle 2000'li yılların başından itibaren PETKİM defalarca özelleştirilmeye çalışılmıştır. Bu alanda örgütlü olan ve sektördeki işçilerin % 7,76 sını örgütlemiş olan Petrol-İş sendikasının özelleştirme karşıtı direnişi, 2008'lere kadar sürmüştür.

PETKİM işçisi, 2017 toplu iş sözleşmesi sürecinde, özelleştirmeden bu yana uluslararası sermayenin en ağır saldırılarından biri ile karşı karşıya kalmıştır. PETKİM'in şu anki sahiplerinden olan Azerbaycan devlet tekeli SOCAR, tüm toplu sözleşme görüşmeleri boyunca devletin desteğini alarak Petrol-İş sendikasını geriletmeye uğraştı. İftar yemeklerinin dökülmesi, ters kelepçe ile gözaltına alınmalar, psikolojik ve fiziki baskıların yanı sıra hukukun tamamen yok edildiği bir süreç ile karşı karşıya kalındı. Yüksek hakem kurulu denilen kurumun saldırısıyla bu saldırılar yeni bir boyut kazandı. Bilindiği üzere Yüksek Hakem Kurulu denilen 12 Eylül Anayasasından sonra çalışma yaşamında yer alan işçi sınıfının grev hakkının sınırlandıran bu kurum, devlet, işveren ve sendika temsilcilerinden oluşmaktadır. Bu kurumun bu güne kadarki faaliyetlerine bakıldığında işverenler ve devlet tıkanan toplu iş sözleşmelerini işveren yararına bağlayarak işçi sınıfının taleplerini yok saymıştır. Bu nedenle sendikalar toplu pazarlık sürecinde kazandıkları kısmi kazanımları kaybetmemek için pazarlığı sürdürdüğü işveren ile anlaşma yoluna mecbur bırakılmaktadır. YHK bu anlamda sendikaların, işçilerin başında Demoklesin kılıcı gibi bir tehdit unsuru işlevi görmektedir. Bu nedenle bir toplu iş sözleşmesinin YHK'ya bırakılmak zorunda kalınması oldukça sıkıntılı bir duruma neden olmaktadır. PETKİM sürecinde, toplu iş sözleşmesi, anlaşma olmadığı takdirde Ağustos ayında YHK'nın gündemine gelmesi gerekirken, YHK'nın

nin AKBANK görüşmesini öteleyerek PETKİM'i öne alarak bir "hukuk şaheseri" daha yaratması, toplu pazarlık sürecinin devamını engelleyen işveren lehine bir şantaj unsuru haline gelmiş oldu.

Bilindiği üzere Petro kimya sektöründe işçilerin grev hakkı kaldırılmış olmasına rağmen Petrol-İş sendikasının toplu sözleşme sürecindeki iş bırakma eylemliliklerini ve ortaya koyduğu direnişi kırmak, sadece PETKİM işverenin değil, AKP hükümetinin de işçi sınıfına yönelik saldırılarının bir örneğini oluşturdu.

PETKİM sözleşmesi, işveren ile işçiler arasında bir sözleşme olmaktan çıkmış, devletin kolluk güçlerinin desteğinde bağtlanan bir sözleşme durumuna gelmiştir.

Egemen sınıf burjuvazi ve

onun devlet gücü artı Azerbaycan devlet Tekeli SOCAR bloğu karşısında Petrol-İş sendikasının yeterince hazırlıklı ve örgütlü olmadığı ortaya da çıkmıştır.

Petrol-İş sendikası, işçi sınıfına yönelik genel saldırılardan nasibini almış, mücadele geleneği bu süreçte önemli ölçüde zayıflamıştır. Direnişte yer alan işçilerin anlattıklarına göre, PETKİM işçilerinin seçmiş olduğu sendika yöneticileri meselenin bu boyuta geleceğini dahi düşünmemişler, genelde uzlaşma eğilimi göstermeye yakın duran bir nitelik sergilemişlerdir. Ayrıca yine işçilerin anlatılarına göre, sınıfın geçmişten taşıdığı birikime güvenmek yerine uzlaşmaya meyilli, her adımda yalpalamaktan başka bir şey yapamayan sendika yöneticileri, SOCAR grubunun her gö-

rüşme talebinde masaya ne tür bir yaklaşımla geleceklerini tahmin etmekten uzak kalmışlardır.

Bu nedenle de Petrol-İş sendikası yöneticileri işçileri, egemen sınıf burjuvazi ve onun devlet gücü artı Azerbaycan devlet Tekeli SOCAR koalisyonuna karşı örgütleyecek önderlik ve mücadele azminden uzak bir görüntü vermiştir. Mücadelelerini her açıdan destekleyecek, yükseltecek sınıf dayanışması gibi bir faktörü, kullanmamışlardır. Halbuki sınıf dayanışması Petrol-İş sendikasının mücadele tarihinin en önemli geleneğidir.

Petrol-İş sendikası, örneğin 1966 yılında Paşabahçe grevinde Kristal-İş sendikasına aktif destek vermiş, bu grevin başarıyla sonuçlanması için elden geldiğince mücadele etmiş imkanlarını seferber etmiştir. Türk-iş yönetimi, sendikal dayanışma sürecinin

Petro kimya işçisini üç yıl boyunca suspus etmenin hesabıdır. Ancak Petro kimya işçisi mücadelecili özelliğini halen korumaktadır; sınıf mücadelesinin aktörlerinden bir olma özelliğini kaybetmemiştir.

PETKİM işçisi bu gün işçi sınıfına yönelik bu genel saldırıyı işçi sınıfının bütünü ile dayanışma içerisinde atlabilecek yol ve yöntemleri gündemine almalıdır. Ancak bu yolla kayıplar telafi edebilir, kazanımlara dönüştürülebilir.

İşbaşı gazetesinde, referandum ve 1 Mayıs sürecinin değerlendirildiği yazıda, işçi sınıfının mücadelesinde yeni bir dönemin açılacağını öngörmüştük. Bu dönemin ağır OHAL koşullarında mücadeleyi daha da zorlaştıracığını sertleştirileceğini yazarken Şişe Cam ve PETKİM ve MESS sözleşmelerinin hayati önemde olduğunu anlatmıştık. Bu nedenle Şişe Cam ve PETKİM süreçleri, bu yeni dönemde işçi sınıfına yönelik saldırıların boyutunu gösteren toplu sözleşme örneklerinden biri olarak görülmelidir.

İşçi sınıfı, tarihinin bekli de en ağır saldırılarından biri ile karşı karşıyadır. Ortaya çıkan durum, devlet zoruyla sözleşme imzalatma dönemi olarak adlandırılabilir. Ayrıca Kıdem tazminatının gaspına yönelik adımlar, devlet zoruyla kiralık işçiliğin yaygınlaştırılmaya çalışılması, hafta sonu tatilini kaldıran yasalar, grev yasakları, OHAL altında demokratik hak ve özgürlüklerin yok sayılması ile bütünleştikçe ortaya çıkan saldırıların boyutu ürkütücü düzeydedir.

Sınıf bilinci, Petro kimya işçisinde bu son mücadele sürecinde yeniden zuhur etmektedir. Aralık ayında yapılacak kongrede Petrol-İş sendikası Aliğa şubesi yönetiminin değişeceğini düşünen çok sayıda Petkim işçisi olduğunu biliyoruz.

PETKİM mücadelesinde ortaya çıkan temel düstur, sınıf içerisinde her alanda yeniden örgütlenmek zorunluluğunun kaçınılmaz olduğudur. Bu nedenle egemen sınıfın saldırılarına karşı topyekun bir direniş hattı kurulmaya çalışılmalıdır. Bu nedenle sosyalistlerin devrimcilerin işçi sınıfı ile daha gelişkin bağlar kurması ve bu bağları pekiştirmesi acil görevlerdendir.

gelişmesinden rahatsız olmuş, o dönem tüm sendikalara ceza yağdırırken, Petrol-İş sendikası en fazla ceza alan sendika olmuştur. Paşabahçe grevi bilindiği üzere Türk-İş içerisindeki bölünmeyi açığa çıkaran, DİSK'in kuruluşunun önemli kilometre taşlarından birisidir. Bu nedenle 2017'de direnişi yayacak, ülke gündemini belirleyecek adımlar yerine işyeri ile sınırlı ve direnişi olabildiğince yalnızlaştıracak adımlar atmışlardır.

Ayrıca, Petrol-İş sendikası yöneticileri, saldırıyı sınıf cephesinden okuyacak siyasal bir müdahaleden kendilerini uzak tuttukları ölçüde zayıf bir pratik göstermişlerdir

Sözleşmenin ortaya koyduğu üzere kayıplar hiçbir şekilde küçümsenemez. Üç yıllık sözleşme

1.sayfadan devam

Haydi Kadınlar...

gerçekleşti.

Her güne 1’den fazla cinayet düşüyor. Bu cinayetler, ayrılmak istemeyen kocalar, sevgililer ya da erkek arkadaşlar tarafından genellikle güpegündüz ve AVM, otobüs durağı vs. gibi kalabalık yerlerde gerçekleştirildi.

2017’nin ilk dört ayında 28 kadına tecavüz edilmiş, 40 kadın taciz edilmiş, 146 kız çocuğuna cinsel istismarda bulunulmuş ve 106 kadına şiddet uygulanmış. Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre her 2 kadından 1’i eşinden ya da birlikte yaşadığı erkekten şiddet görüyor. Ortalama 10 kadından 4’ü erkek şiddetine maruz kalıyor.

Bu cinayetlerin en önemli nedeni olarak gösterilen “namus” cinayetlerindeki artış, kapitalizmin cinsler arasındaki eşitsizliğinin yanı sıra, dini yaşam tarzının sistem tarafından desteklenmesi ve hatta özendirilmesi ile başattır. Kadına yönelik bu baskı ve şiddet, hafifletici nedenler ön plana çıkarılarak adeta savunulmakta ve hatta desteklenmektedir.

Bu aslında toplumun islamlaştırılmasının doğal bir sonucudur. İslamiyet kadını ikinci sınıf insan gören ve erkeğe sonsuz haklar tanıyan bir dindir. “Başörtüsü” üzerinden başlayan, ardından “3 çocuk” ve “kürtaj” tartışmalarıyla alevlenen ve devam eden süreç ile kadının toplum içindeki konumu iyice belirlenmiştir: EV!

Günümüzde çoğu erkek karısının çalışmasına izin vermiyor. Verenlerin çoğu da kendi kazançları ailelerini geçindirmeye yetmediğinden gönülsüzce razı oluyorlar. Kadın mümkünse iyi eğitilmiş olmalı ama evde oturmalı, çocuklarını büyütmeli ve kocasının kulu-kölesi olmalıdır.

Şimdi de yılda bir kez, o da 8 Mart dolayısıyla anımsadığımız emekçi kadınlarımızın çalışma yaşamı içindeki durumlarına bakalım.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR), Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK’in 15 Mart 2017 günü açıkladığı Aralık 2016 dönemi Hane Halkı İşgücü Araştırması sonuçlarını değerlendirdi.

TÜİK’in hazırladığı ve 2014-2016 arası verilere dayanan rapora göre dar tanımlı (standart) işsiz sayısı 727 bin artarak 3 milyon 145 binden, 3 milyon 872 bine yükselmiştir. Kadın işsiz sayısındaki artış ise çok daha yüksek

oranlı oldu. Kadın işsizliği son iki yılda yüzde 32,9 artarak 1 milyon 511’e yükseldi. Kadın işsizliğindeki yükseliş alarm verici boyutlarda.

Hane halkı işgücü araştırması sonuçlarına göre; 2015 yılında, Türkiye’de 15 ve daha yukarı yaştaki nüfus içerisinde istihdam oranı erkeklerde %65 iken, kadınlar da ise sadece %27,5 oldu.

Bu dengesizlik bu kadarla da sınırlı değil. TÜİK 2014 verilerine göre, ilköğretim ve orta okul mezunu erkekler aylık 1562 TL, kadınlar 1318 TL, yüksekokul ve üniversite mezunu erkekler ayda 4296 TL, kadınlar ise 3470 TL brüt ücret alıyorlar.

Dünya Ekonomik Forumu her yıl “The Global Gender Report” yani “ Küresel Cinsiyet Eşitsizliği” adı altında bir rapor yayınlar. 2016 raporuna göre Türkiye cinsiyet eşitsizliğinde 144 ülke arasında 130. sırada yer alıyor. Beğenmediğimiz Afrika ülkesi Uganda bile bu sıralamada 61.

Sonuç olarak Türkiye, dünyada kadının durumunun en kötü olduğu ülkelerden biri. Üretimden eğitime, neredeyse yaşamın her alanında durum böyle...

Kapitalist sistemin doğasında zaten var olan bu ayrımcılık, son 15 yıldır AKP iktidarının izlediği gerici ve İslamcı politikalarla daha da sistemli bir biçimde uygulanıyor. Kadınlar sadece iş yaşamında değil, toplumsal yaşamın her alanında bilinçli bir şekilde geriye itiliyorlar. Eve mahkum edilmeye ve erkeğin kölesi haline getirilmeye çalışılıyorlar.

Burada biz kadınlara çok iş düşüyor!

Hak aramanın yolu sendikalaşmadan ve örgütlü mücadeleden geçiyor. Ancak yine DİSK-AR’ın 2016 raporuna göre erkek işçilerde sendikalaşma oranı % 13 iken, kadın işçilerde sadece %7.

Kadınlar! Her 8 Mart’da Nazım Hikmet’in “soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen” dizesiyle anılmaktan bıkmadınız mı? Kaderinize razı mı olacaksınız? Size dayatılana boyun mu eğeceksiniz? 2. sınıf insan olmayı, itilip kakılmayı, sadece anne ve eş olarak evde yaşamaya mahkum edilmeyi kabul mü edeceksiniz?

Tabii ki HAYIR!

Kadınlar! Sizleri sınıf mücadelesine çağırıyorum.

Kadının kurtuluşu, toplum içinde her bireyin özgür ve eşit bir biçimde yer aldığı Sosyalizmde-dir!. Haydi kadınlar! Özgür ve eşit bir gelecek için İŞBAŞINA!

1.sayfadan devam

Kavramların Gücü ...

yerleşir mücadele alanına.

80 öncesini betimlersek, sınıf açısından dünden bugüne burjuvaziye hizmet eden, kapitalizmin kendi tekrarlayan çıkmazlarında niteliksel olarak elbette değişimler söz konusudur. Ancak sınıf aleyhine olan tüm bu değişimler, bir patlamayı mümkün kılacak çelişkileri de diğer taraftan her zaman olduğu gibi barındırmaktadır. Bugünün farkı, sınıfı pratik içinde devindirecek bir aidiyet yani Leninci bir parti örgütlenmesi yoksunluğudur.

Tüm eleştiri, özeleştir, teorik ya da programatik eksiklik 80 sonrası likidasyonun öncülü olsa da, öncesinin hareketlendiricisi parti aidiyetinin sınıf üzerindeki etkisini biraz hikayeleştirirsek;

Ulusal sorun, kadın sorunu, çevre, yeni insanı tarifleyen bir parti kültürünü de bir kenara bırakalım hatta şimdilik.

Bir şey vardı. Sayısız işçi direnişi, sendikal etki, daha önemlisi başka bir dünya düşü bir ütopya değil de yarın yaşanacakmış gibi bir coşkuyu işçiler nasıl kazandı?

Komünistler, geçmişte işçiyle nasıl kol kola yürüdü?

İşçiler, üniversite ya da lise öğrencisi o gençlerin gözlerine baktığında umutla nasıl indirdi o şartelleri?

Önemsendiğinin ve gücün üretende olduğunu nasıl öğrendi aynı işçiler? ...ve bugün.

Tüm ödedikleri bedellere rağmen, komünistler açısından ölü toprağı serpilmiş 40 yıla varan boşluk ve dağınıklığa meydan okurcasına komünist ideanın peşinden koşanlar da yine aynı kadrolardan çıkıyor. O dönemin gençleri, bugün genç gibi meydan okuyor bedenine. Aynı düşe koşuyor hâlâ.

Bu az şey değildir; geçmişten miras olarak, bugünü okumak için de.

Bence bugüne kadarki her sapma, demokrasi, adalet ve barış sözcüklerinin arkasına sığınıyor. Burjuvazinin ve aygıtının en iyi basıncı azaltma yöntemi bu sözcüklerin arkasına dizildiğimizde gerçekleşiyor. Ne demokrasi, ne adalet ne de barış istemediğimiz için değil, kapitalizm koşullarında zorlayıcılık kabul ancak; burjuva devlet tutkalına yapışmak, çubuğu sağa bükmekten başka bir şey değildir. Yaşadıkça görüyoruz, bir kez yaşamak da öğretmiyor, sosyal öğrenmeden bile

yoksunuz bu konuda. Çaresizlik bir uyuşma halini dayatıyor, bu uyuşmadan sıçrama beklemek en iyisinden bir hayaldir. Bu hayal ise ancak kabusa uyandırır.

Tarihimize “Adalet”li Olalım

Hurra diye her şeyi, sözüm ona toplumsal çelişkileri açığa çıkarır belki diye sahiplenmek, onca deneyim ve yenilgiden ders çıkaramamanın ve çaresizliğin diğer adıdır.

Çünkü CHP’nin yürüdüğü yol, kontrollü demokrasi, kontrollü adalet ve kontrollü eylemselliğin diğer yoludur. Devletin bekası ve iktidarın OHAL’e rağmen diktatörlük değil demokratik eylem ve muhalefet özgürlüğünün var olduğu senaryosunun CHP yolu ile paylaşılmasıdır. Niye yüründüğünün ilkelerinin olmadığı, metrelerce Türk bayrağı altında yürüme seramonisiyle, referandumu aklayan, kendi kitleselliğini bile yürüyüşe bilinçle dahil etmeyen bir anlayışın, sakın ha bayraksız gelin diyerek HDP’yi hizalayan, tutuklu milletvekillerinin adını bile anmayan bir yürüyüş planlamasına, kendi argümanları ile anlam yüklemeye çalışan tüm devrimci kadrolar ve katılımcılar bu yürüyüşün amacına istemeyerek de -umuyorum ki- olsa hizmet edeceklerdir. 9 Temmuz’da “Maltepe Sahil dolgusu miting alanı olamaz.” denilen noktada ise sonlandırılacaktır. Adalet, demokrasi, miting alanı, burjuva meşruiyetine uygun olarak kabul edilecektir.

Açlığa Yürüyenlere Ses Vermek “Adalet”tir.

Bu yazıyı kaleme alırken açlığın 115. gününe giren Semih ve Nuriye için, KHK ile işten atılanları temsilen 200 küsur gündür Yüksel Caddesi’nde direnenlere ses olmak için neyi bekliyoruz, ölümcül bekleyiş hangi vicdanı sızlattırmayacak? İnsani olarak açlık grevini bırakmalarını istemek bir çözüm değildir. Çözüm, onların istediği taleplerinin yükseltilmesidir.

Aynı şekilde, Cizre ve Sur’dan zorla çıkartılan onca insan var. Panzer gölgesinde yaşayan, panzer altında kalan insanlar zulmün katmerlisini yaşıyor. Duyuyor muyuz?

Tarihine adaletli davrananlar, bugünü tarihe not düşecek güce de sahiptir. Önemli olan kıvılcımdır.

Girişmeden görmek de mümkün olmayacak.

Yürünecek yolu her birimiz biliyoruz. Eşiğe adım atmakla başlayacak belki de her şey.

“Yedikleri yoksul eti, içtikleri kan olmuştur”

Sinan Taştan

Yoksulun halinden anlanan, hoşgörü (!) ve huzurun egemen olduğu; fakat ne hikmetse bir yandan da oruç tutmayanların darp edildiği, şort giyen kadınların saldırıya uğradığı bir Ramazan ayını daha geride bıraktık.

Sermaye iktidarının ismine yaraşır sarayında sanatçılara (?), sporculara, esnaflara, muhtarlara, alimlere, kanaat önderlerine ve iktidardan nemalanmaya çalışan, hemen hemen bütün unsurlara, irili ufaklı kodamanlara iftar yemeği verildi.

Cumhurbaşkanlığı iftarlarında sarayda çalışan personel de unutulmadı. Ki bu oldukça bayağı bir burjuva siyaset biçimidir. Alt sınıflardan, toplumun farklı kesimlerinden insanlarla bir arada olma; onlara karşı hayırlı işlere girişme, böylece yoksulların, çalışanların ve toplumun bütün kesimlerinin liderliğine haiz olduğunu gösterme...

AKP iktidarı da bu siyaset biçimini sürdürüyor. Fakat bu görünen yüz. Sarayda binlerce çalışan ile, kuş sütü eksik sofralarda, on binlerce liraya hazırlanan menülerin yanında bir de sokaklarda iftar çadırlarında biriken milyonlarca işsiz, evsiz, yoksul, işçi ve emekçi insanlık onurunu zedeleyecek biçimde karınlarını doyurmaya çalıştı bir Ramazan boyunca.

İşçi ve emekçilerin emeklerini gasp ederek iktidarlarını sağlamlaştıranlar, altın tepsilerde misafirlerinde yemek sunanlar; bu yaptıklarıyla hayırsever zengin, idareci, devlet adamı pozisyonuna da adaylıklarını koyuyorlar. Bu eski bir gelenek, bütün burjuva unsurlar, özellikle Ramazan gibi toplumu etkileyen dönemlerde, hayırlı işlere girişerek, bağış yaparak, yemek dağıtarak sınıfsal çatışmayı görünmez kılmaya, yek vücut bir millet resmi çizmeye çalışırlar.

Bütün bunlar olurken, yani bir yandan saraylarda yoksulların halinden anlayan burjuvaları-

mız ve iktidar düşkünü eşrafımız, yoksulların hayatta göremeyeceği yemeklerle karınlarını doyururken ve diğer tarafta yoksullar iftar çadırlarında saatlerce kuyruğa girip iki lokma yemek yiyebilirken, ülkedeki bambaşka bir mesele gündeme düştü. Yine Ramazan ruhuna burjuvaca yakışanı yapan Rota Yemekçilik adlı şirket yüzlerce askeri servis ettiği yemeklerle zehirledi.

Rota Yemekçilik adlı şirketin yemek sağladığı Manisa'daki kışlalarda yüzlerce asker geçtiğimiz günlerde zehirlenme şikayetiyle hastanelere yatırıldı. Askerler ye-

biri hayatını kaybediyor. Asker ocağının mahalli sahibi komutanlar da bu gariban erleri zehirlenmeyi reddettikleri için dövüyor (!). Oldukça milli ve kahramanca bir davranış.

Şimdi buraya dikkat edelim. İki olay; bir sarayda verilen iftarlar, iki kışlada yemezse açlıktan ölecek olan askerlerin yedikleri yemekten zehirlenmesi.

Bu kadar aleni. Burjuvalar saraylarında iftar yapıyor. Dini ve milli birtakım demagojilerle, halka birlik ve beraberlikten, vatan ve millet olgularından bahsediyor. Sonra aynı burjuvaların bir şirketi (ki bu şirketle yapılan anlaşmada ortaya birçok skandal çıktı, yani devletin bile bile girdiği bir yoldu bu) bu vatan ve milleti koruyacağı varsayılan yoksul aile çocuklarını zehirliyor, öldürüyor.

Tabi bu esnada; sporcularımız federasyonlarda yer kapmaya, şarkıcılarımız yeni albümleri için reklam yapmaya, muhtarlarımız mahalli iktidarlarını güçlendirmeye, burjuva kodamanlar ekonominin durumunu konuşmaya sarayda verilen iftarlara koşuyor. Hepsisi burada milli ve dini bir değer olarak Ramazan'a dönük bir şeyler zırvalıyor. Hiçbiri bir ihale uğruna, rant uğruna ölen askerlerden bahsetmiyor.

Bu düzenin sahiplerinin yedikleri yoksul eti, içtikleri kan. 20 yaşında zorla askere alınan gençlerin kanı.

Akademisyen Kıyımı Sürüyor!

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde barış bildirisine imza atan 12 akademisyen 28 Haziran 2017 tarihinde üniversite yönetiminin açığa alındı. Açığa alınan akademisyenler arasında İzmir'de mülteciler için yaptıkları çalışmalarla tanınan Halkların Köprüsü Derneği Başkanı Prof. Dr. Cem Terzi ve bir süre önce emekli olan Prof. Dr. Yeşim Edis Şahin de bulunuyor. Açığa alınmaların ertesi günü Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Poliklinikler girişinde protesto eylemi yapıldı.

Barış bildirisine imza attıkları için daha önce haklarında soruşturma açılan akademisyenler, söz konusu soruşturma kapsamında açığa alındı. Rektörlük tarafından açığa alınan akademisyenlerin isimleri şöyle: Tıp Fakültesi Öğretim Üyeleri Prof. Dr. Cem Terzi, Prof. Dr. İzge Günel, Prof. Dr. Halil Resmi, Doç. Dr. Halis Ulaş ile İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ayşen Uysal, Dr. Nuri Erkin Başer, Araştırma Görevlileri Aydın Arı, Dilek Karabulut ve Serap Sarıtaş, Güzel Sanatlar Fakültesi Öğretim Görevlisi Emel Yuvayapan, Doç. Dr. Seçkin Aydın ve Prof. Dr. Yeşim Edis Şahin.

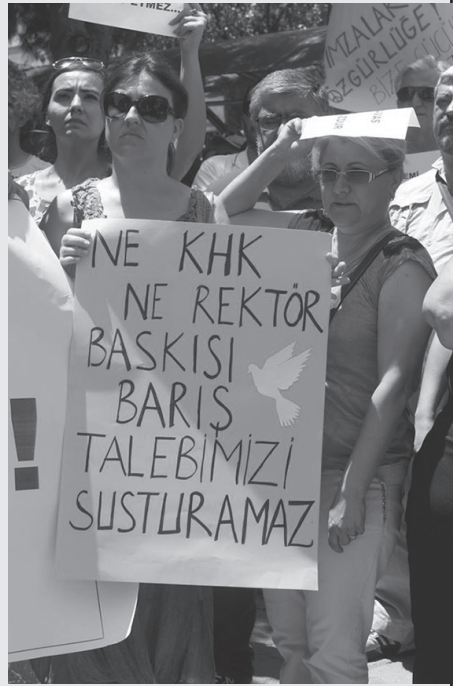
Kasım'da emekli olduğu halde, açığa alınan akademisyenler arasında olan Dokuz Eylül Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü Eski Başkanı, emekli öğretim üyesi Prof. Dr. Yeşim Edis Şahin, kendisine henüz bir tebligat gelmediğini dile getirerek, “Emekli olanların bazılarını KHK ile attılar. Onun arkasındaki mantık şu: Bir daha üniversiteye dönüp ders veremesin. Bu nedenle benim listede olmamın tek açıklaması bu. Örneğin ben gelecek yıl açıktan ders verebilirdim üniversitede. Ya da YÖK yasası değişmediği sürece şu anki verili koşullarda emekli öğretim üyesi, dekanlığın oluru olursa geriye dönebiliyor. Benim geri dönüş hakkım vardı, bu hakkım elimden alındı. Her şeyin bir bedeli var, bizim çekeceğimiz bedel buysa biz de bunu çekeceğiz. İnsanlar canını verdi. Gün gelir biz onları uzaklaştırırız, günü gelir döneriz” dedi.

Prof. Dr. Cem Terzi de “İnsan olarak bizi değerli kılan tek şey almaya gönüllü olduğumuz risk-

lerdir. Barış için her bedel ödenir, yeter ki analar ağlamasın” dedi.

Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. İzge Günel da, şu an kendi durumlarına üzülemediklerini ifade ederek, “112 gündür açlık grevinde insanlar var ve şu an hapisteler. Bunların yanında açığa alınmak hiçbir şey değil. İlk kararname ile de atacaklarını düşünüyorum” dedi.

İktisat Fakültesi Ar. Gör. Aydın Arı da, faşizm koşullarında bunların normal olduğunu ifade ederek, “Açlık grevindeki arka-

daşlarımız ölüm sınırına yaklaştı, başka yerlerde insanlar ölüyor. İnsanların yok yere öldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Mücadelemiz sürecektir. Üniversiteye geri döneriz. Bize yönelik olarak algılamıyorum. Üniversitenin tasfiyesinin bir parçası. Barış imzacılarını bahane yaptılar. Fırsat biliyorlar bunu. Bu olmasa başka bir nedenle atacaklardı” dedi. Türk Tabipler Birliği, SES İzmir Şubesi ve Eğitim Sen İzmir Üniversiteler Şubesi tarafından DEÜ Tıp Fakültesi Hastanesi önünde yapılan açıklamada uzaklaştırma kararının geri çekilmesi istendi. İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri'nin temsilcileri ile görevinden uzaklaştırılan akademisyenlerin öğrencilerinin ve hastalarının da katıldığı açıklamada ‘Barıştır sözümüz, vazgeçmeyeceğiz’ pankartı açıldı. Ayrıca ‘Ne KHK, Ne Rektör Baskısı Barış Talebimizi Susturamaz’, ‘Hocama Dokunma’, ‘Barış’ yazılı dövizler de taşındı.

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

AKP iktidarı bir göz boyama hamlesini daha geri aldı. Daha önce 2017 yılına ötelenen 50 işçiden az işçi çalıştıran “az tehlikeli iş yerleri” ve kamudaki işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri 2020 yılına ertelendi.

Ertelenen işçinin sağlığı güvenliğidir.

Türkan Metin

Kapitalist sınıfların kriz ortamını bahane ederek bize; işçi sınıfının kazanımlarına ve görece refah döneminde kazanılan iyileştirmelere saldırısı devam ediyor. Türkiye kapitalizmi içine girdiği ekonomik kriz ve yönetememe krizinden çıkamıyor. Sermaye bunalımının bütün yükünü biz işçilerin üzerine yığarak krizden çıkma çabalarını artırıyor. 15 Temmuz darbe girişimi sonrası yerleşen yönetim keyfi kararlarla adım adım işçi sınıfının tüm kazanımlarına saldırmakta; işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını alelacele çıkarılan yasalarla, KHK'larla yok etmekte; iş yerlerini baskı ve stres ile donatılmış yaşanamaz alanlar haline getirmekte; biz işçilerden ve bir bütün olarak işçi sınıfından zorla aldığı kaynakları kapitalist sınıflara aktarmaktadır.

Türkiye iş cinayetlerinde ve işe bağlı ölümlerde Avrupa birincisi, dünya üçüncüsüdür. Yine inşaatlarda ve madenlerde yaşanan iş cinayetlerinde dünyanın üst sıraları Türkiye tarafından terk edilmektedir. İşçi sınıfımızın, sendikaların ve meslek örgütlerinin kapitalist sınıfları iş cinayetlerini ve ağır yaralanmaları vurgulayarak sıkıştırmaları nedeniyle sermaye göz boyama olarak 2014 yılında içeriği kırıntılardan oluşan, cılız bir “iş sağlığı yasa” (6331 sayılı yasa) çıkarmış, “yasa tüzük ve yönetmeliklerin üzerindedir” diyerek bu yasa ile hazırlanan yeni yönetmeliklerle geçmişte bulunan görece ayrıntılı tüzük geçersiz kılınmıştır. Yasanın getirdiği cılız maddeler bile bazı sermaye ve işyerleri için sorun olarak görülmüş, uygulanma adımları bir şekilde bahaneler üretilerek ertelene ertelene uygulanma tarihi hep daha ileriye atılmıştır. En son 2016 yılında uygulamaya girmesi beklenen kısmı 2017 yılı 1 Temmuzuna ertelenmişken, uygulama dönemi yaklaşıncı AKP iktidarı milletvekillerinin önergesi ve oylarıyla bir Pazar gecesi çıkarılan yasa ile kırıntıların uygulanması 2020 yılına ertelenmiştir.

Sanayi ve Üretime Destek Yasa Tasarısı ile; İş Sağlığı ve Güvenliği Yasasında AZ TEHLİKELİ sı-

nfta faaliyet gösteren 50'nin altında çalışanı olan işletmeler ile KAMU kurumları için 2017'den 2020'ye 3 yıl erteleme yapılmasına ilişkin düzenleme teklifi 19.06.2017 pazar günü gece yarısında TBMM Genel Kurulunda kabul edilerek yasalaşmıştır. Bu yasa ile ‘‘50'den az çalışanı bulunan ve az tehlikeli sınıfta yer alan iş yerlerinde; (işe giriş, periyodik muayeneler ve tetkikler hariç) iş sağlığı ve güvenliği hizmetleri, işverenler veya işveren vekilleri tarafından (İSG sertifikası olması şartıyla) yürütülebilecek. 50'den az çalışanı olan ve az tehlikeli sınıfta yer alan iş yerleri de (işyeri hekimleri yerine) aile hekimleri ve kamu sağlık hizmeti sunucu-

larından hizmet alabilecek. 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun, ‘‘iş sağlığı ve güvenliği hizmetleri’’ ile ‘‘iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin desteklenmesi’’ hükümleri, 1 Temmuz 2017 yerine 1 Temmuz 2020'de yürürlüğe girecek.’’

Kapitalist sınıfların iktidarı, bütün çalışma ve enerjisini sermayenin daha fazla kâr elde etmesi ve sistemin krizden çıkması için olanak yaratmaya yönelmiştir. İşçi sınıfının kaynakları sermayeye aktarıldığı gibi, sağlığı ve yaşam koşulları da kapitalist sistemin krizden çıkması, sermayenin daha fazla kâr elde etmesi için yağmalanmaktadır.

Sermaye sisteminin kendi içinde kuralları koyarak ‘‘Az Tehlikeli Sınıf’’ olarak adlandırdığı işyerleri; lokantalar, kafeteryalar, oteller, okullar, yurtlar, eczaneler, perakende mağazalar, marketler, apartmanlar, bankalar, plazalarda, büroda hizmet verenler (avukat-

lar, muhasebeciler, gümrükçüler, emlakçılar, reklam ajansları, pazarlama satış çalışanları, teklif hazırlayıcılar telefon-danışma ve çağrı merkezi çalışanları...) Bir kısım tekstil imalatı ve gıda imalat ve satış işleri vb işyerleridir. Bu işyerleri, kayıtlı işyerlerinin yarısından fazlasını oluşturmaktadır. Toplam kayıtlı 1.800 bin civarında işyerinin 1 milyondan fazlası 50'den az işçi çalıştıran ‘Az Tehlikeli Sınıf’a girmektedir. Yine kayıtlı işçileri düşündüğümüz zaman çalışan işçilerin yaklaşık % 30' u bu ‘Az Tehlikeli Sınıf’ işyerlerinde çalışmaktadır. Yine bu işyerlerinin en büyük özelliği kayıt dışılığın oldukça yoğun ve yaygın olduğu işyerle-

keli Sınıf'ta faaliyet göstermekte olan işyerlerinde iş kazaları ve meslek hastalıklarının olmadığı yanlıgısı etkindir. Oysa bilimsel olarak biliyoruz ki ofiste bütün gün duran, bilgisayar ve telefon başında hareketsiz olarak çalışan birisinde kas, iskelet sistemi, solunum sistemi, kan dolaşımı sistemi bozuklukları, gözlerde bozulma, görme kaybı, ses teli nodülü, kulaklarda iltihaplanma durumları sıkça tespit edilmektedir. En basiti klimalardan kaynaklanan bir çok mikrop bile tek başına ölümcül bir hastalığa neden olabilmektedir. Ofis ortamında düşüp yaralanmalar, yer ve merdiven zeminlerde kaymalar ciddi yaralanmalara, uzuv kayıplarına neden olmaktadır. Yapılan işin hızı, çalışma sürelerinin fazlalığı, ücretlerin düşüklüğü, işyerlerinin kuralıslığı üst dolaptan bir klase alınırken bile yaşanan iş cinayetleri istatistik raporlarında yer bulmuştur.

Söylemler tamamen sermayenin işçi sınıfı ve toplum üzerinde kurduğu baskının, kapitalist sınıfların elindeki basın yayın organlarının ve satılmış bilim insanlarının yaratmaya çalıştığı bir algı operasyonudur. Gelecek yazılarımızda da işleyeceğimiz gibi her işyerinin kendine göre özellikleri ile işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri vardır. Bunlar her işyeri için konusunda ve o iş kolu içinde yetkin ve deneyimli işyeri hekimi, iş güvenliği uzmanı ve konu hakkında gerekli eğitimleri almış işçi temsilcisi tarafından belirlenmeli, tartışılmalı ve alınması gereken önlemler yaşama geçirilmelidir.

Tüm bunları kazanmak ve yaşama geçirmek kapitalist sınıfların lütuflarıyla olabilecek şeyler değildir. Bütün kazanımları ancak işçi sınıfımızın birliği, örgütlülüğü ve kararlı mücadelesi kazanabilir, koruyabilir, saldırılar karşısında kazanımları artırabilir.

Yasalar statik şeylerdir. Önemli olan bizim bilgimiz ve kararlı mücadelemizdir. Bilginin ve mücadelenin önünde durabilecek hiçbir yasa yoktur. Kararlılığımız yasaları çöp haline getirir, sağlığımızı ve geleceğimizi korur.

ridir. Gerçek çalışanın sayısı işyerinde kayıtlı olandan daha fazladır. Bu işyerlerinde çalışma ortam ve koşulları hem kuralıslı, hem kötüdür. Taşeron işyerlerinin bir bölümü bu işyerleri kapsamına girmekle birlikte bu işyerlerinin çoğunluğundaki çalışma koşullarının kendisi asıl işverenlerde dahi kuralıslı, esnek ve keyfidir. Bu işyerleri örgütlülüğün en zayıf olduğu iş yerleri arasındadır.

Kamu kurumlarında ise ayırım yapılmaksızın, tehlike sınıflarının dışında tutularak işçi sağlığı ve iş güvenliği 2020 yılına ertelendi. Kırıntı kurallar bile kamu için tamamen uygulanmaz kılındı.

Kapitalist sınıflar kendilerince ‘Az Tehlikeli Sınıf’ olarak adlandırdıkları işyerlerini iş kazalarının ve meslek hastalıklarının olmadığı iş yerleri gibi göstermeye çalışarak toplumda bir algı yaratılmasına yol açmaktadır. Bu nedenle hem sınıf kardeşlerimizde hem de toplumda ‘Az Tehli-

OHAL'le Toplu Sözleşme ve Grev Hakkı Gaspediliyor!

OHAL ilan edildiğinde sermayenin hükümeti, OHAL'in vatandaşları etkilemeyeceğini, KHK'ların sadece FETÖ davasıyla ilgili olacağını yetkili ağızlardan ifade ediyorlardı. Bugün geline nokta ise, OHAL'in ve KHK'ların muhataplarının kimler olduğu açıkça ortadadır. Sermaye, devlet gücünü arkasına alarak, OHAL ilanı ve çıkan KHK'larla işçileri ve emekçileri daha fazla sömürmek, güvencesiz çalışmaya zorlamak, mücadeleyle elde edilmiş hakları gasp etmek, grev silahını etkisizleştirmek için kullanıyor. Böylece önündeki süreci kendisi adına güvenli hale getiriyor.

Mutlu Akü

Mutlu Akü ve Mutlu Plastik'te örgütlü olan Petrol İş Sendikası, yürütülen TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığı için 13 Haziran'da grev kararını fabrika kapısına asarak, grev ilanını duyurdu. İşçiler ücret artışı ve pazar gününün, hafta tatili olarak kalması taleplerini sendika aracılığıyla bildirmişlerdi. Sendika 30 Haziran'da TİS imzalandığını ve grevin sona erdiğini internet sitesinden duyurdu. Bu grevle işçilerin hangi taleplerinin ne oranda elde edildiği konusunda herhangi bir açıklama sendika sayfasında yer almadı.

Bu gidişatla işçilerin grev silahını, ancak fiili olarak, yasaları hiçe sayarak kullanmak durumundadır. İşçiler yeni bir örgütlenme anlayışıyla, bu durumu kendi ekonomik mücadelelerine katkı sağlayacak bir niteliğe kavuşturmak zorundadırlar. Mevcut sendikal durumun düzelmesi, bizzat bu sendikalarda örgütlü işçilerin bir iradeyi ortaya koymalarıyla çözümlenebilir.

En yetkili ağız, patronlara yaptığı konuşmasında "İşçinin grev tehdidini yasalarla engelledik" diyerek, sermaye adına hükümet etme görevini layıkıyla yerine getirdiğini ifade ediyor.

Son dönemde gerçekleştirilen birçok sözleşme, sendikaların işçiler adına öne sürdüğü talepler göz ardı edilerek, patronların bir iki puanlık ücret zammıyla imzalandı. Bazı sendikalarda işçilerden gelebilecek tepkileri önlemek adına, greve çıktık diyebilmek için grev kararı alıp, masada bir iki puanlık ücret artışıyla, sorunu oldu bittiye getiriyorlar.

Denizli Cam

Denizli Cam sanayinde yürütülen TİS görüşmelerinde ise anlaşma sağlanamaması üzerine, Çimse İş Sendikası'nda örgütlü işçiler, grev kararını 20 Haziran'da fabrika kapısına astılar.

7 Temmuz'da anlaşma sağlanmazsa greve çıkacaklarını açıklayan 500 sendikalı toplam 700 işçi, ilk yıl için yüzde 17, ikinci yıl için enflasyona ek yüzde 2 zam taleplerini dile getirmişlerdi.

30 Haziran'da imzalanan TİS'le işçilerin, 2 yıllık sözleşme süreleri 3 yıla çıkartıldı, ilk 2 yıl enflasyon oranında 3. yıl enflasyona ek yüzde 2'lik ücret zammı kabul edilerek anlaşma sağlandı.

Basına ve Kamuoyuna

22 Kasım 2016 tarihinde 677 Sayılı KHK ile tamı tamına 40 yıl 14 günlük Kamu Emekçisi hayatım keyfi bir şekilde sona erdirilip açlığa mahkûm edildim.

Bugüne kadar Sendikalarımızla birlikte çeşitli eylem ve etkinliklerle; yapılan hukuksuzluğu dile getirmeye, kamuoyu oluşturmaya çalıştık. Ancak gün geçtikçe bu haklı ve meşru talebimize doğru yanıt verileceği yerde saldırının boyutu artıyor ve hukuk içinde hak arama yollarımız tamamen ortadan kaldırılıyor...

Bu nedenle gasp edilen haklarımızı alıncaya kadar fiili ve meşru bir mücadele süreci içine girmek zorunlu hale gelmiştir.

İHRAÇ edilmemin 3. ayını doldurduğu 22 Şubat 2017'den sonraki ilk pazartesi 27 ŞUBAT 2017 pazartesi gününden itibaren her pazartesi saat:11.30-13.30 arası iki saat süreyle; ihraç edilmeden önceki işyerim; ÇANKAYA TOPLUM SAĞLIĞI MERKEZİ ÖNÜNDE OTURMAYA KARAR VERDİM.

"BİR AĞAÇ GİBİ TEK VE HÜR"

Başta üyesi olduğum Sendikam SES ile üst kuruluşu KESK ve bağlı Sendikalardan sınıf kardeşlerimi (SES orada olacak) ve emek-özgürlük mücadelesinden yana olan bütün emek dostlarını ve vicdanlı insanları yanımda görmek istiyorum.

Haftanın diğer günleri de Sendikam SES ile üst kuruluşu/ Konfederasyonumuz KESK'in aldığı

eylem kararları başta olmak üzere fiili ve meşru hak arama eylem ve etkinliklerinin içinde yer alacağım.

"BİR ORMAN GİBİ KARDEŞÇESİNE!.."

Kırk yıllık emeğimi-alın terimi gasp etmelerine sesiz kalmayacağım.

İKİ ELİM YAKALARINDA

OLACAK

SES Üyesi Çankaya TSM-ASM İşyeri Temsilcisi

Yurttaş: Mahmut KONUK

OTURMA EYLEMİ HER PAZARTESİ;

Çankaya Toplum Sağlığı Merkezi Dikmen Cad. No: 390/Keklik Pınarı – Dikmen/ANKARA

Burhaniye’de Dayanışma Eylemine Gözaltı

Nuriye ve Semih Yalnız Değildir!

Bugün saat 15.00’da Burhaniye (Balıkesir) Cumhuriyet Meydanında Selami Kıymaç, Hanefi Şahin ve Mehmet Salih Demircan (üç ihtiyar delikanlı) işleri ve ekmekleri ellerinden alınan ve haklarını arayacak bir merci bulamadıkları ve başka çareleri kalmadığı için bedenlerini ölüme yatıran iki eğitimciye destek ve dayanışmalarını göstermek amacıyla “Semih ve Nuriye Yalnız değildir!” pankartı eşliğinde

oturma eylemi girişiminde bulundular.

Eylem öncesinde çok sayıda resmi ve sivil polisin, meydanı ablukaya aldıkları görüldü. Meydandaki platformun basamağına daha oturur oturmaz, dayanışma eylemcilerinin ellerindeki pankartlar zorla alınıp parçalandı; ağızları kapatılıp slogan atmaları engellenmeye çalışıldı. Çevreleri kuşatılarak görüntü alınması engellenmek ve uygulanan şiddet gizlenmek istendi. Hanefi Şahin’in başı özellikle bir görevli tarafından platformun basamağına bastırılarak ölçsüz şiddet uygulandı, küfür edildi, ters kelepçe takıldı, bilekte zedelenme ve kanama, kaburgalarda zedelenme meydana geldi. Çevredeki yurttaşlar -özellikle kadın yurttaşlar- polisin uyguladığı şiddete tepki gösterdiler. O arada Mehmet Salih Demircan “Semih ve Nuriye Yalnız değildir!” belgisini haykırma fırsatı buldu. Eylemciler karga tulumba polis otobüsüne atılarak emniyete götürüldüler.

İfadesi alınan üç kişi, birkaç saat sonra salıverildi. İfadeleri sırasında özellikle küfür ve hakaret ederek şiddet uygulayan görevliden şikâyetle bulunuldu. Şiddetin, Hanefi Şahin’e verilen doktor raporuyla belgelendiği öğrenildi.

Körfezdeki çevre ilçelerden gelen çok sayıda duyarlı ilerici yurttaş ve avukatlar, gözaltına dayanışma gösterdiler. Yine, gözaltından sonra çok sayıda Burhaniye’li duyarlı yurttaş, dayanışma eylemcilerini ziyaret ederek desteklerini ve kendileriyle dayanışma içinde olacaklarını bildirdiler. Burhaniye’deki demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu platformun nasıl bir ortak tepki göstereceği merak edilmektedir.

Ankara ve İzmir Panelleri

Ankara’da düzenlenen panelde Haziran başkaldırıları ve 15 Haziran 1915 Sosyal Demokrat Hıncak Partisi önderi Paramaz ve 19 Yoldaşının idamı konusu ele alındı.

Bu panelde Düşünceye Özgürlük Platformu adına Mahmut Konuk, Sosyal-İş Genel

Başkanı Metin Ebetürk, Komünist Hareket adına Selahattin Koçak ve yazar Şaban İba konuşmacı olarak yer aldı.

Ayrıca İzmir’de Komünist Hareket “15-16 Haziran’dan günümüze işçi sınıfının örgütlenme sorunları ve komünist hareket “ başlığı altında panel düzenledi. Panellerde, 1970 işçi ayaklanması, Gezi başkaldırısı ve günümüzde işçi sınıfının sendikal ve politik mücadelesinin sorunları irdelendi.

**COĞRAFYAMIZDAKİ
İŞÇİ VE SOSYALİST HAREKETİ
İKİ 15 BİR 16 HAZİRAN**

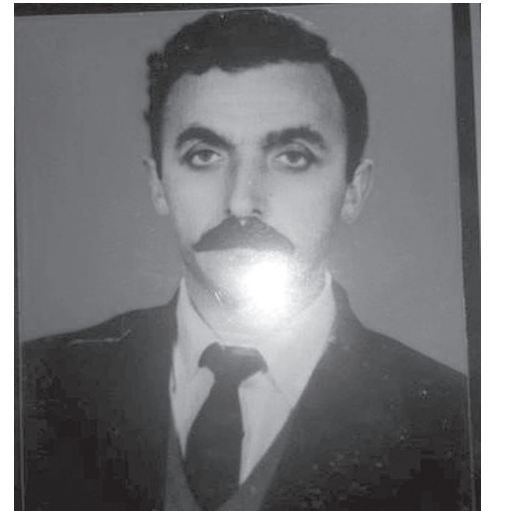
*15 HAZİRAN 1915 SOSYAL DEMOKRAT HINÇAK PARTİSİ Ö
PARAMAZ VE 19 YOLDAŞININ İDAMI
*15 (16) HAZİRAN 1970 BÜYÜK İŞÇİ AYAKLANMASI

Bir İnşaat İşçisi Daha Katledildi..

Samsun’un İlkadım ilçesinde inşaattan düşen inşaat işçisi, iki çocuk babası Nevzat Güneş, 2 Temmuz günü hastanede yaşamını yitirdi. Dokuz kardeşi olan Nevzat Güneş’in 10 yıl önce ağabeyi Süleyman Güneş’in, 6 ay önce ise diğer ağabeyi Mehmet Güneş’in inşaattan düşerek yaşamını yitirdiği ortaya çıktı. Ayrıca bir kardeşi Mahmut Güneş’inde inşaattan düşerek ölümden döndüğü anlaşıldı. Yaşamını yitiren Nevzat Güneş, Ordu’nun Çamaş ilçesi Kocaman Mahallesi mezarlığında bulunan babası ve ağabeylerinin mezarlarının yanında toprağa verildi.

Bu iş cinayetine devlet yöneticileri fitrat, imamlar kader derken yakınlarının ise ağlamaktan başa bir seçenekleri olmayacak. Geride bırakılan çocuklar ise belki yıllar sonra başka bir iş cinayetine kurban gidecekler.. Belki yaşamı boyunca dergi ve gazetelere çıkma olanağı bulamayacak Nevzat ise gazetelerin 3. sayfalarında yer bulmanın ayrıcalığına kavuşacak.. Belki de yakınları bu gazeteleri ömür boyu saklayacaklar.. Yerel yöneticiler taziyelerde bulunup cinayetlerdeki sorumluluklarını bertaraf edecekler.. Sonuç olarak insanlar kaybolan bir inşaat malzemesi değerini bile edinmeden yok olup

gidiyorlar.. Bence asıl savaş bu.. En kanlı savaşlarda bile olmayan insan ölümleri artık bu topraklarda kaza, kader, fitrat adı altında oluyor da

çoğunlukla haber değeri bile bulamıyor.. Eğer işçi sınıfı örgütsüz veya palyatif örgütlenmeden öteye gidemezse bu cinayetler sürecek, karın tokluğuna çalışma çaresizliği daha da kötüleşecek..

İşçi sınıfının başta politik örgütü olmak üzere örgütlüğünü sağlama-sından başka çare kalmamıştır. Aksi taktirde insanlar teker teker, sessiz sedasız yok olup gidecek.. Yeter ki bu kara düzen sürsün, düzenbazların ise kasaları doldukça dolsun..

Adalet, Eşitlik, Demokrasi Sınıfsal Kavramlardır!

Sınıflı bir toplumda sınıf mücadelesine ilişkin bütün kavramlar gibi,(eşitlik, özgürlük, demokrasi) adalet kavramı da sınıfsal bir içeriğe sahiptir. Bu kavramlar her sınıfın sınıf mücadelesi içindeki çıkarlarını ifade ederler. Bu yüzden de bütün sınıfların çıkarlarını ortaklaştıran bir adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasiden söz edilemez.

Burjuvazi için “Adalet mülkün temelidir”; sömürü araçlarının, fabrikaların, makinelerin, toprağın özel mülkiyetidir.İşçi ve emekçiler için adalet, her şeyden önce sömürü araçlarının özel mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıdır.Aynı durum eşitlik, özgürlük ve demokrasi için de geçerlidir. Burjuvazi için özgürlük sömürü özgürlüğüdür; demokrasi, sömürü özgürlüğünün devlet biçimine bürünmesi korunması ve sürdürülmesi, başka bir ifadeyle sömürü özgürlüğünün garanti altına alınmasıdır, baskıdır, şiddettir.

Özetle, sınıflı bir toplumda her sınıf ya içgüdüsel olarak, ya da bilinçli olarak kendi çıkarlarını yansıtan bir adalet, özgürlük, eşitlik ve demokrasi anlayışına sahiptir. İçeriklerinin farklılığına rağmen farklı sınıfların sınıf çıkarlarının aynı kavramlarla (adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasi) ifade edilmeleri çoğu durumda bu kavramların bütün sınıflar için aynı olduğu, bütün sınıfları birleştirdiği gibi bir yanılsamaya yol açar. Burjuva ideolojik aygıtları, medya, bu yanılsamayı besleyerek yaygınlaştırır. Bu kavramlar sınıfsal içeriklerinden arındırılarak, egemen sınıfın adalet, özgürlük, demokrasi anlayışı insanlığın ortak mirasıymış gibi sunulur. Bu durum 1789 Fransız devriminden bu yana burjuvazinin en önemli ideolojik manipülasyonlarından biri olarak başarıyla sürdürülmüştür. Ve sömürü, baskı, talan ve yağma ve katliamlar bu kavramlar altında meşrulaştırılmıştır.

Sovyetler Birliği’nin çöküşünün ardından sosyalist ve komünist hareketlerin yaşadıkları ideolojik savrulmayla, egemen burjuva adalet, özgürlük ve demokrasi anlayışı insanlığın ortak değerleri olarak kabul görmüş ve bu kavramlar burjuva muhalif partilerle sosyalist ve komünist

partilerin üzerine birleştikleri ortak mücadele hedefleri haline almıştır.

CHP ve “Adalet Yürüyüşü”

CHP’nin Adalet yürüyüşünün gerçek niteliğini anlayabilmek için önce Türkiye’nin içinde bulunduğu duruma kısa bir göz atmak gerekiyor. Bugün Türkiye kapitalizmi –rejim- birçok sorunu bir arada yaşıyor. Ortadoğu’daki savaş Türk devletinin bütün beklentilerini boşa çıkartarak sürüyor. Son bir ayda birbiri ardına yaşanan gelişmeler; Rakka operasyonu, Barzani’nin bağımsızlık referandumunu açıklaması, Katar’a yönelik Suudi ablukası, Türkiye’nin bölgedeki konumunu iyice çıkmaza soktu. Türk devleti ile bölge savaşının ana aktörleri ,

Rusya ve ABD arasındaki itilaflar büyüyor; buna bir de AB ile olan itilaflar eklendiğinde Türkiye bu güçler arasında rotasını kaybetmiş bir biçimde bir uçtan öteki uca savruluyor.

İçerde devlet, Kürt halkına Kürt Özgürlük Hareketine karşı yürüttüğü imha ve tasfiye savaşından beklediği sonucu alamadı. Ekonomik göstergeler ise krizin giderek derinleştiğini, işçi ve emekçi kitlelerdeki memnuniyetsizliğin eyleme dönüşmeye başladığını gösteriyor. Burjuvazinin sürece müdahalesi, parlamenter yönetim biçimi yerine, temsili kurumları dışlayan yürütmeci biçime,- oligarşik diktatörlüğe geçmesi, çıplak baskı ve şiddetin öne çıkması, sorunları çözmeye yetmediği gibi istikrarsızlık ve yönetememe durumu daha da derinleşiyor.

Türk burjuvazisi son 15 yıldır AKP eliyle yürütülen politikalarla büyük kazançlar elde etti. Şimdi rejimin geleceğine yönelik endişeler bu kazançlara ağır basmaya başladı. Burjuvazi kendisine büyük kazançlar sağlayan bu politikayı sürdürme ve bu politikanın büyüttüğü tehditler karşısında seçim yapmakta bocalıyor. Bir çıkış yolu bulmaya, raydan çıkmış rejimi yeniden rayına oturtmaya çalışıyor. Rejimi yeniden rayına sokma çabası iki etken altında şekilleniyor. Bir yandan rejimi rayına sokma çabası bir toplumsal uzlaşmayı ve bu uzlaşma için kısmi tavizler vermeyi gerekli kılarken, öte yandan rejimin karşı karşıya bulunduğu durum bu çabaları geçersiz kılıyor.

lelerin sokağa çıkmasını engellemiş, daha da ileri giderek hileli referandumun meşruluğunu tartışma konusu yapmaktan çıkartarak kapitalizmi önemli bir kaosun eşiğinden kurtarmıştır. Referandumdan hemen sonra Baykal’ın 2019 Cumhurbaşkanlığı seçimini Türkiye’nin gündemine sokması, yaygın kanının aksine, Baykal’ın Cumhurbaşkanlığı arayışı değil, referandumu meşrulaştırmanın ikinci adımıydı. Kılıçdaroğlu’nun “Adalet yürüyüşü” bu sürecin bir devamıdır. CHP bu yürüyüşle bir yandan 16 Nisan referandumunu bütün sonuçları ile meşrulaştırarak rejime bir nefes molası sunuyor, öte yandan da 2019 seçimlerine yönelik siyasal bir hamle yaparak burjuvazinin gelecek kaygısına bir çözüm sunuyor. Yürüyüşün TUSİAD ve dünya sermaye ve medya çevrelerinde bulunduğu yankı tam da buna işaret ediyor.

CHP’nin bu yöneliminin rejimin bugün içinde bulunduğu kaostan çıkışta nasıl bir katkı sağlayacağı ileride daha net görülecektir. Ancak bugünden tespit edilecek olan, bu girişimin burjuvazinin bugünkü çıkışında son derece başarılı siyasal bir hamle olduğudur. AKP ve ittifakları (MHP, BBP, Hüdapar) dışındaki bütün burjuva siyasal oluşumların yürüyüşe verdikleri destek ve yürüyüşün sosyalist hareket ve HDP’den gördüğü itibar bu yargıyı doğrulamaktadır. Şüphesiz Türkiye’nin AKP iktidarı eliyle sürüklenmiş bulunduğu bugünkü durumdan çıkışında bütün burjuva partilerin sorumluluk duymaları ve rejimin bekası için bir araya gelmeleri anlaşılır bir şeydir. Anlaşılmaz olan ve üzerinde tartışılması gereken “sosyalist” ve “komünist” parti ve grupların demokrasi ve adalet adına rejimin nefes almasını sağlayacak girişime verdikleri destektir.

Adalet Yürüyüşü ve Sosyalist Hareket

Türkiye sosyalist ve komünist hareketinin büyük bir çoğunluğu, yürüyüşün farklı etaplarında bizzat bu yürüyüşe eklenerek destek verdi. Bu parti ve grupların yürüyüşü desteklemek için yaptıkları açıklamalarda ilginç bir özellik göze çarpıyor. Bütün destek açık-

CHP’nin ünlü adalet yürüyüşü tam da bu ortamda bir toplumsal barış, toplumsal mutabakat girişimi olarak gündeme geldi. CHP, Türk kapitalizmi ne zaman ciddi bir tehditle karşı karşıya kalsa rejimin kurucu partisi olarak, bugün üstlendiği role benzer bir rol üstlenmiştir. Geçmişteki askeri darbelerle CHP arasındaki ilişki salt bir ideolojik ilişki değil, aynı zamanda fiili bir ilişkidir. 1970’de de, 1980 darbesinde de CHP “devletin bekası” rolünü üstlenmiştir. Askeri bir darbenin henüz gündemde olmadığı bu ortamda CHP bu rolü başka bir biçimde, “adalet yürüyüşü” ile üstlenmektedir.

Bırakalım geçmişi, 16 Nisan referandumu sonrası CHP’nin izlediği tutum bu yargıyı yeterince doğrulamaktadır. 16 Nisan hileli referandumu sonrasında CHP kit-

lamaları CHP'nin daha önce yaşanan çeşitli olaylar karşısında takındığı tutumun ayrıntılı bir dökümü ile başlıyor. CHP'nin dokunulmazlıkların kaldırılmasında, HDP'li vekillerin tutuklanmasında, belediyelere kayyum atanmasında, Kürt yerleşim birimlerinin bombalanmasında, referandumun meşrulaştırılmasında, kıdem tazminatı, grev hakkının gaspında vb. izlediği tutum eleştiriliyor. Ardından “şimdi bunları sayıp dökmenin sırası olmadığı”, CHP'nin Adalet yürüyüşünün devrimci demokratik mücadelenin önünü açacağı belirtiliyor ve işçiler emekçiler yürüyüşe destek vermeye çağrılıyor. Haklarını yememek gerekiyor, bazı parti ve gruplar ise adaletin önemli olduğu ama yetmeyeceği, buna Ohal vb.nin de eklenmesi gerektiğinin altını çiziyorlar.

Adalet yürüyüşü CHP'nin bütün bir kötü sicilini arkada bırakmış olacak ki, bütün Parti ve grupların sonuçta vardıkları or-

AKP iktidarının uygulamaları-na karşı gelişen tepki ve öfkeyle halkın çeşitli biçimlerde destek vermesi bu durumu değiştirmez. Eylemin niteliğini belirlemez, sadece kitlelerin düzene karşı tepkilerinin boyutlarını ortaya koyar. CHP'nin amacı bu tepkileri bü-yütmek değil absorbe etmek, tepkilerin taşıdığı devrimci potansiyeli düzen içinde hapsedmektir. Amiyane deyimle, bir taşla iki kuş vurmaktır. Hem kitlelerdeki tepkiyi arkasına alıyor, böylece eylemin etkinliğini artırıyor, hem de bu tepkileri düzen içine hapsediyor. Yani CHP, rejimin tehlikeye düştüğü her durumda bir burjuva siyasal partinin yapması gerekeni yapıyor. Bütün burjuva partilerini yürüyüş güzergahında yan yana getiren asıl olgu budur.

Son derece net olan bu durumu görmemezlikten gelerek CHP'nin yürüyüşünü bir halk hareketi olarak nitelendirmek yürüyüşe soldan destek verenlerin sınıf işbirliğini örtmek için çaresizce

tı; Gezi başkaldırısı ise tümüyle kendiliğinden bir patlamayla ortaya çıkan bir kitle hareketiydi. Bolşevikler Gapon'un çağrısına karşı işçileri uyardı, ancak eylem gerçekleşince buna katılmakta da tereddüt etmedi. Ama bugün sosyalist grup ve partilerin tarihteki bu örneklerle başvurarak, destekledikleri ve işçi ve emekçileri katılmaya çağırdıkları eylem kendiliğinden bir işçi ve emekçi eylemi değil, burjuva bir partinin devletin bekası için düzenlediği burjuva siyasal bir eylemdir. Sözünü ettiğimiz burjuva kuyrukçuluğu tam da budur.

CHP'nin yürüyüşünün Türkiye'de “barış ve demokrasinin” önünü açacağı savına gelince, bizim sınıf uzlaşmacılığı dediğimiz tam da budur. Bu kuyrukçu politika çoğu zaman “burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanma” düsturunu kullanılarak gizlenir. Evet burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak sınıf mücadelesinde komünistlerin başvurduğu önemli

için burjuva da olsa bir eyleme katılmak ya da sessiz kalmak gibi bir ikilem yoktur. Böyle bir ikilem ancak mücadeleyi burjuva sınırlar içinde gören ve burjuva partilerle ittifak anlayışına sahip olanlar için vardır. Tam tersine komünistlerin görevi sadece AKP'yi değil CHP'yi de teşhir etmek, bütün burjuva partilerin gerçek yüzünü ortaya koymak, burjuvazinin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki ideolojik ve politik hegemonyasından kurtuluşuna yardımcı olmak, onların demokratik hakları için yürüttükleri eylemleri desteklemek, tepki ve öfkelerinin devrimci bir kanalda birleştirilmesini sağlamaktır. CHP'nin eylemine katılmak ve ona destek vermek bu yolu tıkamaktır. Bugünkü bilinç ve örgütlülük düzeyimizle bunu gerçekleştirmekte ne ölçüde başarılı olacağımız ayrı bir konudur. Ancak devrimci güç, devrimci teori ve eylemle sağlanabilir; burjuva labirentlerde güç peşinde koşarak değil.

15 yıllık AKP iktidarı döneminde siyasal ve ekonomik uygulamaların kitlelerde yarattığı tepki ve öfkeyi komünistler örgütleyip birleştiremiyorsa ve halâ güçsüzlük içinde burjuvazinin bir kanadına bel bağlıyorlarsa, bunun nedenlerini kitlelerin gerçekleri görememesinden önce kendi ideolojik politik ve örgütsel konumlarında ve yetmezliklerinde aramalıdır. Kitlelerin gerçekleri kavraması ve bu doğrultuda mücadelelerini geliştirmesi, mücadele içinde öğrenmelerinin sağlanması için CHP'ye değil, devrimci komünist bir partiye ihtiyaçları vardır.

Adalet yürüyüşünü destekleyenler elbette “demokrasiyi ve barışı CHP'de aramakta özgürdürler. Ama bırakın işçiler kendi yolundan yürüsün; adaleti, demokrasiyi kendi eylemleriyle, mücadeleleriyle, grevleri ve yasa tanımazlıkları ile arasınlar. Güçsüzlük içerisinde gücü burjuva partilerine eklemelenmekte arayanların “gerçekçi ol imkânsız ıste” çağrılarına biz komünistler tam tersine bir yanıtla karşılık veriyoruz; Hayır bizim sloganımız “imkânsız ıste, gerçekçi ol”dur. Biz “imkânsız ıste” isteyeceğiz, İmkânsız ısteyerek elde ettiklerimizi korumaya, ama yine imkânsız gibi görüneni istemeye devam edeceğiz!

tak nokta “barış ve Demokrasi” adına yürüyüşün desteklenmesi oldu. Yürüyüşü destekleyen parti ve grupların bu desteklerini yürüyüşün bir “halk” eylemi olduğu, sosyalist ve komünistlerin böyle bir eyleme kayıtsız kalamayacakları ve eylemin barış, demokrasi için bir eylem birliği fırsatı yaratacağı varsayımına dayandırarak açıkladılar. Önce şunu belirtelim ki, Adalet Yürüyüşü ne işçi ve emekçilerin kendi örgütlerinin çağrısıyla, ne de kendiliğinden bir başkaldırı ile ortaya çıkmış bir eylem değildir. Tam tersine burjuva bir partinin son derece siyasal bir eylemidir. CHP'nin, işçi ve emekçiler de oluşan tepkileri de kullanarak, rayından çıkan rejimi yeniden rayına oturtmak üzere giriştiği bir eylemdir. Yürüyüşe

başvurduğu bir manipölasyondur. Hele hele bunu sınıf mücadelesi tarihine gönderme yaparak, 1905 Papaz Gapon olayı ya da Gezi başkaldırısını gündeme getirerek açıklamak girişimi sınıf işbirliğinin ulaştığı vahim noktayı ortaya koymaktadır. Bu tür örneklerle dayanarak CHP yürüyüşüne verdikleri desteği masum göstermeye çalışanların görmemezlikten geldikleri önemli bir nokta var; o da tarihteki bu türden eylemlerin ya işçilerin kendi örgütlerinin çağrısı, ya da kendiliğinden bir patlamayla ortaya çıktıklarıdır. 1905 devrimine yataklık eden papaz Gapon'un eylemi Çar ajanı olarak bir işçi derneğinin başında oturan Gapon'un işçileri merhamet dilemek için Çar'ın sarayına yürütmesi ile ortaya çık-

bir taktiktir. Ancak bu taktiğin başarılı olması için iki şeye ihtiyaç vardır. Birincisi; burjuvazinin her kanadından bağımsız olan komünist bir örgütlenmeye, ikincisi ise; bu örgütlülüğün başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen, sömürülen kitlelerin içindeki gücüne; bunlar olmayınca burjuvazinin iç çelişkisinden yararlanma söylemi, dünya ve Türkiye Komünist hareketinin tarihinde birçok kanıtlarını bulabileceğimiz, sınıf işbirliğini gizlemenin beylik bir söylemi olmanın ötesine geçemiyor.

Söz konusu parti ve gruplar CHP'yi desteklemeye öylesine angaje olmuşlardır ki, bu eylemi desteklemeyenleri sessiz kalmakla, mücadeleden kaçmakla itham edebilmektedirler. Komünistler

Madenciye Ne Oda, Ne Yaşam Hakkı Var, Şaşırmıyoruz!

Artsın Turan

Anımsarsınız; Alın terini Akıttığı Soma Kömür A.Ş ‘de verilere göre 301 çalışma arkadaşı gibi toprağın altında kalmış, can pazarından canlı çıkmış işçi kardeşlerimizden biridir Murat Yalçın.

Vergisi ile alınan sedyeye yabancılaştırılan, sedyeyi bile kendisine çok görececek duruma getirilen bir işçi.

13 Mayıs 2014 ‘te yaşatılan bu acının suçluları, işletmecilik yapmaya devam ederken olan hep işçi sınıfına oluyor.

“Yaşam Odaları”nın olmaması

nasıl çıkarıyorlar? İşçi sınıfını ölüme terk ederken halkını da el açar vaziyete getiren iktidarın çıkardığı yasa ile sözlerini unuttuğunu-aslında bedava dağıttığı kömürün bedelini, koltuğunun pekiştirilmesini Maden işçileri üzerinden sağladığını kabul ettiğini görüyoruz.

Şaşırmamalıyız.

Devlet her zaman devlet olmanın görevini iktidar üzerinden yapacaktır. İktidar söylemlerinde dillendirilen yaşam (kaçış) odası için 8 Nisan 2017 tarihindeki 30032 Sayılı Resmi Gazete’de ‘Yeraltı Maden İşyerlerinde Kurulacak Sığınma Odaları Hakkın-

leştirilen muhtemel acil durum senaryosuna göre gerekli görülmesi halinde azaltabilir ve sığınma odalarının sayılarını arttırabilir.

Sığınma odalarının kurulma zorunluluğunun bulunmadığı hallerde maden işyerinde gerçekleştirilen muhtemel acil durum senaryosuna göre söz konusu sığınma odasının kurulup kurulmayacağını kararlaştırır. Sığınma odasının kurulmasına gerek görülmemesi halinde, çalışanların acil durumlarda kişisel solunum koruma cihazı ile tahliye edilebileceği hususunu sağlık ve güvenlik dokümanında belirtir.

de olacak. 01.07.2018’ e kadar Metal Maden işçileri için Kaçış odaları hazırlanmalı...”

Yanlış mı oldu? Evet doğru söylüyorsunuz; biz 301 canımızı Kömür madeninde iş cinayetinde kaybetmiştik. Evet tebliğde okurken fark ediyorsun; bu tebliğ o işletmeleri kapsamıyor. Dünyada 132 ülke arasında Maden üretimi değeri ile 28. sırada bulunan ülkemiz maden çeşitliliği açısından ise 10. sırada. Metalik madenler, linyit ve jeotermal kaynaklar açısından zengin olan ülkemiz aynı zamanda dünya endüstriyel hammadde rezervlerinin % 2,5 i ; Kömür rezervlerinin %1’i, Jeotermal

bu cinayetlerin sebepleri arasında gösteriliyor ve baş suçlular düzenleme yapmanın artık şart olacağını televizyondan bağırıyorlardı;

“Yasa çıkacak, bu maden işletmecisine bir daha izin verilmeyecek, rezervleri azalan ocaklar kapatılacak, her çalışanın yaşama hakkı en doğal hakkı olarak korunacak (darbe anayasasında bile korunmuş bir haktır).” vb. siyasi söylemleri uzatabiliriz. Ne de olsa içine kor düşenlerin içlerine su serpilmek istenmişti. İşçi sınıfını buna layık görenler, bundan ders çıkaramayanlar bizi şaşırtmamaya devam ediyorlar. Şaşırmıyoruz...

Yakacak yardımı adıyla beraber evlere kapı kapı kömür dağıtımını yapan iktidarlar bu kömürleri

daki Tebliğ ‘ ile çözüm bulunmuştur.

İşverenin oda kurma yükümlülüğü;“Henüz hazırlık aşamasında olan ve üretim aşamasına geçmemiş faaliyet alanları hariç, sığınma odalarını, çalışma alanlarına olan uzaklığı en fazla 700 metre olacak şekilde kurar veya inşa eder. Henüz hazırlık aşamasında olan ve üretim aşamasına geçmemiş faaliyet alanları hariç, sığınma odalarını, çalışma alanlarının temiz hava girişi sağlayan kuyu dibine veya insan naklinin gerçekleştirildiği ana ve bağlantı yolları kullanılarak yeryüzüne olan mesafesinin 700 metreyi aşması durumunda kurar veya inşa eder.

Belirtilen mesafeleri, gerçek-

İşveren bu odaları yangın, patlama, göçük, zehirli veya boğucu gazların açığa çıkması gibi durumlarda kullanılmak üzere her zaman kullanıma hazır vaziyette bulunduracak. Acil durum planında sığınma odasının konumunu ve sığınma odalarında bulunan kişilerin kurtarılmasına yönelik hususlar belirtilecek.

Sığınma odaları temiz hava giriş yolları öncelikli olmak üzere vardiyadaki çalışan sayısı, sığınma odasının kapasitesi ile ortaya çıkabilecek muhtemel acil durum senaryoları göz önünde bulundurularak konumlandırılacak ve sığınma odalarının sayısı belirlenecek. 6 ayda bir bakımı yapılacak odaların teknik bazı özellikleri

potansiyelinin % 0,8 i , Mermer rezervinin % 33’ü ile metalik maden rezervlerinin % 0,4 ü ülkemiz sınırları içerisinde bulunmaktadır. Afganistan ve Pakistan’dan sonra kaçış odası kullanmayan 3. ülkemiz.

7 Mart 1983’ten 17 Mayıs 2010 tarihine kadar, 609 canımız kömür madeninde, aynı yıllarda 27 canımız da metal madenleri sektöründe iş cinayetinde hayatını kaybetmiştir. Sonraki yıllarda toplanan verilere göre 446 canımız durmayan iş cinayetlerinde hayatlarını kaybetmeye devam etmiştir.

Bir iş cinayetinde tekrar aynı söylemleri duyacağız. Veya biz sınıf olarak sektöre canımızla değil gücümüzle yön vereceğiz.

Adalet mi Dediniz?

Sivas katliamı bundan 24 yıl önce 2 Temmuz 1993'te gerçekleştirildi. Katliamda 33 aydın ve sanatçı katledildi. Katliamda rol alan kişilerin bir kısmı tutuklandı, bir kısmı ise hiç "bulunamadı".

Dava bir süre yetkili mahkemenin tespiti bahanesiyle mahkemeler arasında gidip geldi. Sonunda, 79'u tutuklu 124 sanıklı dava Ankara DGM'de görülmeye başlandı. 26 sanık 20 yıl, 60 sanık "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Kanunu"na muhalefetten 3 yıla kadar ceza aldı, 37 sanık beraat etti. Cezalar, Aziz Nesin'in açıklamaları "tahrik" unsuru kabul edilerek düşürüldü. Dava, daha sonra Temyiz mahkemesiyle DGM arasında gidip geldi. Hükümlüler birbiri ardından çıkartılan af yasalarıyla serbest bırakıldı. Davanın 1 no'lu sanığı Cafer Erçakmak ise "bütün ara-

malara rağmen" bulunamadı.

Katliamdan bu yana 24 yıl geçti. Bu 24 yıl içinde Türkiye'de 6 Genel seçim yapıldı, 5 Cumhurbaşkanı görev yaptı. Tamı tamına bir kısmı koalisyon hükümeti olmak üzere 17 hükümet kuruldu. Bu hükümetlerde Tansu Çiller (Doğru-yol Partisi), Mesut Yılmaz (ANAP), Necmettin Erbakan (MSP), Bülent Ecevit (DSP), Abdullah Gül, R. T. Erdoğan, Ahmet Davutoğlu, Binali Yıldırım (AKP) başbakanlık görevini üstlendi. Bütün bu hükümetler davayı zaman aşımına sürüklemek ve af- larla içerdeki dışarı çıkarmak için birbiriyle yarıştı. Sonunda dava zaman aşımına uğradı. Bu

davanın istisna bir durum olmadığını biliyoruz. Örnek mı? İşte 1 Mayıs 1977, işte Kemal Türkler Davası vb.

Türkiye'nin bu manzarasını

Bugün "Adalet için yürüyenleri destekleyenlere hatırlatmak istedik!"

Sivas Katliamı Unutulmadı, Unutulmayacak!

Yine Geleceğiz

Engizisyon, Ortaçağ'da yaktı
Bruno'yu
meydan ateşinde diri diri
Hallac-ı Mansur taşlanarak
öldürüldü Mısır'da
Canlı canlı derisini yüzdüler
Halep'te Seyyit Nesimi'nin
Ve "Yârin yanağından gayrı
her yerde, her şeyde,
hep beraber" diyen
kadim yoldaşım Şeyh Bedrettin'i
astılar Serez'de.

Elinde sazi, dilinde ölümsüz
türkülerıyla
İpe çektiler Pir Sultan'ı kanlı
Sivas'ta

Yıllar yılı hapislerde çürüttüler
yoldaşım Nâzım'ı
Ve daha nice nice devrimciyi,
yani halklarımızın en yiğit, en
fedakar evlatlarını.

Darağacına korkusuz yürüdüler
Ölümsüz kardeşlerim Yusuf, Hüseyin, Deniz;
Ve onları ipten çekip
almak için,
Yoldaşlık ve dayanışma uğruna.
ve geleceğimiz için
ve bağımsızlık uğruna
ve devrim için
Mahir ve yoldaşları,
Yani ON'lar
devlet katliamıyla

ve onayıyla
emperyalizmin
can verdiler Kızıldere'de.

Milliyetçi kirden en erken
arınanımızdı İbrahim,
İşkence altında ser verdi de,
sır vermedi yiğit kardeşim,
Ve geleceğe, kavgamıza eşsiz bir
örnek sundu.

Tarih 2 Temmuz 1993
Kapkara dumanlar, kızıl alevler
içinde
yandı kavruldu Madimak'ta
tam otuz üç can,
canımızdan can koptu;
kara yobazlık can evimizden
yaman vurdu bizi,
Alacakları olsun,
Halklar asla unutmaz
düşmanlarını ve dostlarını.

Devlet ensesinden vurdurttu
Aramızda
"bir güvercin tedirginliğiyle
Yaşayan kardeş Hrant'ı

Biz de küçük bir bedel ödedik
özgürlük-eşitlik uğruna
düşmana inat tam on yıl kaçak
yaşadık
elbette mücadeleyi bir an bile
ihmal etmeden.
-sözünü etmeye bile değmez-

"Ben şairim
Darağacım şiir olsun."

Direnişin özsuğu hep akar
gelenekten geleceğe
Ölümsüz ölülerimiz
hiç durmaksızın
taptaze filizler sürmekte
Halk dediğimiz anaç toprakta...

Yer gök tanığımızdır;
Yenik düştük, ama diz çökmedik,
boyun eğmedik düşmana asla;
İşkencehaneler tanıktır,
tanıktır nemli hücre duvarları;
Umudu yaşattık,
her daim yeşerttik umudu,
Ve hep temiz tuttuk devrimci
onuru...
Biliniz ki kavga henüz bitmedi,
bu daha başlangıç,
Yok olmadı
özgür bir hayat düşümüz.
Andolsun ki yine geleceğiz
Yaralarımızı sarıp bir an önce,

Çok iyi biliyoruz ki,
gelecek bize ait
Ve haklıyız sonuna kadar,
Ki bizim asıl güç kaynağımızdır
bunlar;
Oysa bugünün
zalim muktedirleri geleceksiz
sonları karanlık,
Tarihten gün çalmaya
çalıyorlar,
tıpkı her şeyimizi
çaldıkları gibi...

Kavgada toprağa düşen tüm
yoldaşlara

namus sözümüzdür:

Yine geleceğiz
coşkun bir sel gibi
Kalkacağız ayağa yeniden
hep birlikte
halaya duracağız
Kardeşlik, özgürlük, eşitlik
türkülerini söyleyerek
Bütün ellerde ve bütün dillerde...
Kalkacağız ayağa yeniden
Ve yine geleceğiz
Bu sefer yenmek için düşmanı
Ve kurmak için
halkların namuslu elleriyle
Yepyeni yaşanası
bir özgür dünyayı...
"Ben şairim
Kanatlarım şiir olsun."

Yusuf Erdem

Komünist Havva Ana

Mustafa Özkan

Havva anayı ben tanıdım. Gözlerinin kaybetmesinin nedenini sormak aklıma hiç gelmedi ve o da söyleme gereği duymadı. Bence gözleri görmeyen bir insandı ama çoğu insandan daha çok görüyordu her şeyi. Gördüğü yıllarda okur yazar mıydı bilmiyorum. Ama okuyup yazdığını sanan bir sürü mektepli cahillerden daha donanımlıydı Havva ana.

Havva Kılıç, Bahattin, Bahri ve Şenay'ın anası olsa da 70'li yıllarda Ordu'ya yolu düşen herkesin anasıydı aslında. Sonradan Akyazı olarak anılmaya başlayan Civil mahallesinde küçük bir evin mutfağında ve kapısında sürdürdü yaşamı. Fındık zamanı köye gittiği zamanlar dışında hep orasıydı yaşam alanı. Kapıda sandalye, mutfakta yatağı, gelen misafirler ve radyosu. Sandalyede otururken şarkılar, haberler dinlerdi, mutfakta ise “Bizim Radyo ve TKP’nin sesi”. “Yakalanacaksınız, seni kodese tıkacaklar” diye takıldığımızda “ben kimin geldiğini anlıyorum, yabancı geldiği zaman kapatıyorum” derdi. Gerçekten de, görmeyen gözlerinin görme özelliğini diğer organlarına sevk etmişti adeta. Çok sık görüştüğü insanların eve girişlerini anlardı mesela. Eve girince adımızla hitap ederdi de şaşardık. Nasıl anladığını merak edince, “ben sizin ayak seslerinizden, nefesinizden, kokunuzdan kim olduğunuzu tanıyorum derdi”. Yalnız kalmaktan korkmuyordu. Çünkü tüm mahallenin anası olmak ona önemli bir güvence sağlamıştı. “Ben komünistim” derdi, faşistler bile Havva ananın komünistliğine söz ettirmezdi. Evi sığınağımızdı adeta. Gözler önünde bir sığınak. Dokunulmaz olduğunu herkesin bildiği bir sığınak.

Yazılamaya çıkılırken boyalar ve afişler o evde hazırlanırdı. Çocuklarının başına bir hal gelir diye korkmak yerine “keşke bende sizinle çıkabilsem” derdi. İncancı ona görmez haliyle yalnız kalmayı düşündürmüyordu bile. Benzeri var mıydı bilmiyorum. Zaten onu benzeriyle kabul ede-

mezdik herhalde

Bir akşam yazılamada Bahattin'i kaybettik polisten kaçarken. Aramaya çıkarken “dikkatli olun size de bir şey olmasın” diyecek kadar hepimizi ana gibi kucaklayacak kadar yüce gönüllüydü Osman abi arkada silahlı, ben ve Şenay önde Bahattin'i ağaç tepesinde buldukta, köpekten korkup kaçtığını vurgulayınca anası çok kızmıştı ona çocukları perişan ettin diye. Yine üniversite sınavı öncesi yazılamaya çıkıyoruz diye bana kızıp ilk kez eyleme karşı çıkmıştı da, eylem kırılcılığı yapıyorsun diye takılmıştık.

Evimizdi bizim orası. Başka illerden gelince mutlaka uğrar hal hatır sorardık. “Beni bırakın, siz söyleyin” diyerek söze başlardı; “Bizimkiler ne alemde? Ben devrimi görebilecekmiyim. Onun için yaşıyorum. Hâlâ güçlenemedik mi ? Batsın sizin şu oluşmayan devrimci durumunuz. Radyoyu dinledikçe benim ayağa kalkasım geliyor. Bu Ecevit de fos çıktı. Ne varsa Bilen Yoldaş’ da var. Ula sahiden İzmir 1 Mayıs’ına geldi mi? Görebildiniz mi onu? Bir de ben tanışsam onunla. Ne işin var yurt dışlarında ? Bak çocuklar buralarda savaşıyor”derdi.

“Evde konuk olmadan sofraya kurulunca, yalnız mı kaldık acaba duygusuna kapılarak, hüznleniyorum” derdi. “Dayanışma önemli” derdi. “Bölüşürsen aç kalmazsın, bölüşmezsen sonun meçhul. MESS direnişlerinde yardım gönderiyor musunuz ?” derdi bizlere. TARIŞ direnişine bıraksan gidecek. İşçi marşlarının hepsini bilirdi. Enternasyonal bile. Sırt sırta yatmadan uyuklayıp beklediğimiz ve koyun koyuna yattığımız günlerin simgesidir Havva ana ve evi.

Sonra mücadele yılları yenilgiyle sonuçlandı. Oğulları, kızları, damadı ve yoldaşları tutuklandı da bir milim geri adım atmadı diye komşular burun kıvırdı ona. Faşist darbenin en karanlık yıllarında bile radyosunu elinden bırakmadığını herkes bilir. O yıllar asker, polis evi su yolu yapmasına karşın radyo dinlerken yakalanmayacak kadar disiplinliydi.

Sonra içerden çıktık birer ikişer. Aradan geçen yıllarda bize dair sezgileri körelmişti ama geldiğimizi algılayınca kucaklayıp bir daha bırakmamak üzere sarıldı bizlere yeniden. “Zayıfladın mı sen? Size kötülük yaptılar mı o aşağılık herifler ? Zaten her gelişlerinde ağızlarının payını verdim onlara beni de götürsünler diye ama almadılar. Hesabını soracağız onlara Kutlu yoldaş öyle diyor. Ha sen tanımazsın belki sekreterimiz Kutlu yoldaş”. Anlaşılan simgeleri değişmişti ama radyosu elindeydi yine. Magazin haberlerine kulak kabartır olmuştu besbelli. İçerden çıkıp yanına uğramayanlara üzülmüyordu. “İzleniriz diyedir” deyince ise “ne yani hep korkarak mı yaşayacağız ?” diyordu..

Kısacası Havva ana; faşist diktatörlük öncesi, faşist diktatörlük sırası ve sonrasında hep aynı yerdedi. Gözleri görmeden dünyayı görüyordu en alasından. İşkenceleri gözleri görenlerden daha iyi görüyordu. “Nerede bir komünist varsa oradayız” diyordu. “Makaram sarı bağlar, kız söyler gelin ağlar” türküsünü söyler olmuştu, Bizim Radyo haber aralıklarına koyduğu için. “İnadına söylüyö-

rum bunu” derdi..

Yani Havva ana her türlü koşulda elinde radyosu kimi zaman bangır bangır, kimi zaman kulağına yapıştırıp sessizce dinleyip onunla yaşadı. Kim bilir kaç komünist anamız burjuvaziden çok bizim aymazlıklarımız ve basiretsizliklerimiz yüzünden bu dünyadan gözü açık gitmiştir. Bizler hâlâ devrimci durumun öznel ve nesnel koşullarını tartışıyoruz. Nesnel koşullarının sürekli var olduğu bir ülkede öznel koşulları yaratamıyoruz maalesef. Örgütlenemiyoruz...Örgütlenemiyoruz.... Örgütlendiğimizi sandığımız hallerde ise sınıftan uzak cebelleşip duruyoruz..

Havva ana 1994 yılında yaşama gözleri açık olarak veda etti. Örgütsüzlüğümüz ona devrimi gösteremedi. Örgütsüzlüğümüz ona faşizme nasıl direniliri gösteremedi. İşin ilginç 12 Eylül faşizmine kişilerden önce örgütlerimiz yenildi. Eğer tanıyan ve saygı duyan kalmışsa Havva anayı ona en azından bir örgüt borcumuz var. Devrimi gösteremedik sağlığında, yıldızlardan bizi örgütlü görsün bari...

15 Temmuz Darbesinin Öğrettikleri

Murat Toprak

Darbeler ülkesi olan ülkemizde başarısızlıkla sonuçlanan darbeye örnek olarak 27 Mayıs darbesinin süregelenleşmesini isteyen subayların ayaklanmasını gösterebiliriz. Askeri otorite olan emir komuta zincirine karşı çıkan Talat Aydemir taraftarları, isteklerini kabul ettirmek için Genel Kurmaya baskılar uygulayıp direnişe geçmiştir. Direniş genellikle müzakerelerle sürmüş, karşılıklı güç gösterileriyle ve hilelerle sonuca gidilmeye çalışılmıştır. Sonunda ise otoriteye karşı çıkanlar geri çekilince, liderleri yaptıklarını canlarıyla ödemiştir. “Darbe yapıp başarısan her şeye muktedir olursun, başaramazsan canından olursun” o günlerden kalan bir deyimdir.

27 Mayıs’tan sonra askerler rejim tehlikeye düştüğünde, burjuvazi yönetememe krizi yaşadığında “demokrasi getireceğiz” söylemiyle yönetime el koyma yetkisi edinmiştir. Bunu taçlandırmak için ise 27 Mayıs’ı demokrasi bayramı ilan etmişlerdir.

12 Mart, 27 Mayıs’ın ürünüdür.. İşler kötüye gidiyor, biz koruyuculuğumuzu yerine getirip yönetime el koyalım diyen askerler, var olan darbe hukuksuzluğuna başka bir madde ekleme gereği bile duymamışlardır.. Çünkü 27 Mayısçılar onlara koruma görevi verip yasal durumu halletmiştir zaten.. Artık istenildiği zaman beceriksiz siyasilerin şapkayı alıp gittiği, istenildiği zaman postalara inim inim inlettği günler başlamıştır. Arkasında idamlar, işkenceler, katliamlar, faili meçhuller, yolsuzluklar vb. dönemi başlamıştır. Sonra asker gölgesinde sözde demokrasi ve seçimler. Aynı aymazlıklar. Nasılsa zorda kalınca koruyucu var. Sıkışsaksak gelirler denilmiş.

Nitekim, sıkışıklık durumu da oluştu. Artık burjuvazinin isteklerini yerine getirme zorlukları yaşanıyor, basiretsiz siyasiler gerekeni yapamıyordu. Ölüm, katliamlar ve faili bildik meçhuller yine devreye sokuldu. Yine koruyucu var denildi ve emir komuta dahilinde tüm haklar gasp edildi. İşkenceler, idamlar, faili belli yok edilmeler, “asmayalım da besleyelim mi ?”ler, yolsuzluklar ve daha da pekişen askeri vesayetler..Artık yeni gelen siya-

siler asker ne diyecek diye gözlerinin ta içine bakarak iş yapar olmuş, sorarak yapma devri başlamıştır.

Sormadan yapma cüretine kapılanlara 28 şubat balyozu gösterildi. Balyozun resmine bile biat edildi titreşim seslerle..Yine yolsuzluklar, alçaklıklar, rüşvetler, cezaevlerinde ulu orta işkenceler, göz altında kayıplar, ceza evlerinde infazlar....Onların deyimiyle bin yıl sürecek dizaynlar..

Geldik çorba kıvamında bir iktidar dönemlerine..Biz çorbayı çok severiz aslında..Nasıl da içinde sokak kabadayısı da var, süklüm püklüm ezilmiş de... Karun kadar zengin olanı da var, karunları geçmek için can atanları da.. Eski solcusu da var, dini her yöne çekebilme yetisi olan dincisi de.. Liboşu da var, kan emicisi de.. Daha ne olsun ? İçine biraz da kan kokusu koydun mu burjuvazinin en lezzetli yemeği işte.. Bir yandan küfürler savurup sopa sallayacaksın büyük burjuvaziye ama ona en yüksek kârları sağlayacaksın.. Bunları yaparken de eşine dostuna yandaşına kırın-tılar, kendin de nemalanacaksın en baba paylarla.. İktidarı bölüşeceksin ama inkar edeceksin.. Sözde yeni patronlar yaratacağsın ama yarın işleri bitince yok olacaklarını bileceksin.. Ülkeyi paralel yöneteceksin ki gün gelir işine yarar..Vesayetleri yok etmek isteyebilirsin ama yenilerini üreteceksin..Ürettiklerin yarın işine yarayacak mutlaka...!..

Sonunda bu gizem, bu rüya da bitti. Çorba kanıksandı artık.. Çorbadan eksilenler oldu.. Olmayan tadı ayyuka çıktı.. Bir inat uğruna biriken bir enerjiyi açığa çıkardı umursamazlar.. dereler nehir, nehirler şelale, şelaleler deniz olup aktı üzerlerine.. Haziran ayaklanması duyuldu dillere destan..Umursamaz tavırlar korkuyu, korkular çaresizliği yarattı.. Çaresiz burjuvazi,örgütsüzlük sayesinde atlattı tufanı.. Hatta zarar hanesini yarara çevirmeye başlasa bile cin çıkmıştı şiseden.. Bağırış çağırışlar eşliğinde ortaya döküldü tüm pislikler.. Dikişler yine söküldü..İğne elde dolaşsa bile onaramaz oldu.. Ama sınıf muhalefetine yoksunluğu geçiştirdi fırtınayı.. Bu sefer hantallık toparlamalarına girişilince darbe söylemleri atılmaya başlandı ortaya.. Kim darbe yapacaktı ki..?

İnanamıyordu kimse.. İtibarı yerlerde sürünen bir ordu kime darbe yapacaktı.? .Darbenin de bir vizyonu olur.. Falan filan diyordu herkes..

Ve 15 Temmuz akşamı palyatif bir darbe şakası izler gibi darbe görüntüleri izledik görsel basından.. Sokaklarda insanlar geziyor ulu orta.. Bir çoğunun bombalar patlayıp insanlar öldüğünden haberi bile yok.. TRT televizyonları darbe bildirisi okuyor... “Yurtta Sulh”...Herkes şaşkın veya öyle gözüküyor.. Çünkü öyle yalanlar ve öyle adi şakalar yapıldı ki kimse inanmıyor.. Çünkü mağdurları oynamak için çok kötü filmler çevirdi son yöneticiler.. Meclis bombalanıyor, yetkililer ortada yok.. Genel Kurmay Başkanı daha sonra darbeci diye adlandırılacak komutanla kol kola.. Daha sonra darbeci oldukları anlaşılanlar Cumhurbaşkanının koruması.. Başbakan Kastamonu- Çankırı tünellerinde.. Cumhurbaşkanının yerini darbecilerden başka bilen yok.. TRT’ye el konmuş ama uydular serbest.. Özgürlükçü bir darbeci güruhu sanırım..

Sonunda Cumhurbaşkanı kayıkçı kavgası yaptığı bir grubun televizyonuna uydu aracılığıyla bağlanıyor ve halkı sokağa çağırıyor.. Halkımız böyle galeyanlara hazır zaten.. Dünyanın hiçbir yerinde görülmedik şekilde insanlara silahlar dağıtılıyor.. Oysa bir cuntaya o silahlar neyler kimse bilmiyor.. Silahların hâlâ nerelerde olduğunu bilen yok.. Sonunda darbe bastırıldı deniliyor ve ortaklık süt liman..

Bilançosu; 173 sivil, 62 polis, 5 asker kaybımız var deniliyor. Hükümet darbecilerden 24 ve 36 ölü olduğu konusunda farklı zamanlarda açıklamalar yaptı. Genel Kurmay ise 104 darbeci öldürüldüğünü vurguluyor. Ölen ve öldürülen kişi sayıları sembol aslında. Sayı olarak üç aşağı beş yukarı olması değil asıl mesele. Biri darbeye kalkışıyor, diğeri bastırıyor; darbeciler darbe yaptıklarından kimseyi öldüremiyor ve sağı solu bombalıyor. Sonunda ise darbenin sorumluları denilenler sağ kurtulup savunma şovları yapıyorlar ama ölenler kimler hâlâ kimse tam olarak bilmiyor. Adil Öksüz denilen şahıs o akşam ortalıkta dolaşıyor, yakalanıp bırakılıyor ama hâlâ gizemini koruyor.

Sonunda ben şöyle kahramanlık, böyle kahramanlıklar yaptım övünmeleriyle süreç devam ediyor. Milli birlik çağrıları yapılıp bu çağrılara kendini solcu sayan bazıları ve ana muhalefet partisi de icabet ediyor. Böylece de darbe karşıtlığı bir şovmenliğe bürünüp gerici faşist gösterilere dönüşüyor. Bu şovlardan ders alanlar oluyor ama iş işten geçmiş oluyor. Sonuçta darbe, bombalanan meclis çatısı altında meclis eliyle 20 Temmuz’da tamamlanıyor. Yargıdan muaf OHAL süreci başlıyor artık. Ağzını açan herkes darbeci sayılarak darbe yasaları işletilmeye başlatılıyor. Darbecilerle kol kola olanlar değil de, sendikaya üye olanlar darbeci ilan ediliyor. Sokaklarda “ıdam isteriz” nidalarıyla. Netekim paşanın yaptığı gibi bir onlardan tutuklanıp işten kovulurken, beş demokrasi güçlerine saldırıyor darbeciler. Bir zamanlar Kenan Paşanın konuşma tekniğiyle konuşup onun gibi giyinme modasına uyanlar gibi şimdi AKP reisi gibi gülüp, onun ceketinden giyinip, onun gibi yürümeye başlıyor insanlar..“ne tekim”

Aslında başarılı olup olmama durumu yok. 15 Temmuz darbesi başarılı olmuştur Öyle olmasaydı Reis “bu bize Allah’ın lütfu ” der miydi..? Allah’ın mı yoksa başkalarının mı lütfu olduğunu öğreneceğiz elbet. Ama o öğrenmeler bize hikaye olmaktan öteye gitmeyecek. Öyleyse bırakalım burjuvazinin demokrasi ve diktatörlük hallerini. Çünkü her halleri bize düşman. Bırakalım kimin kime darbe ve demokrasi sağladığını, onların birer sömürü diktatörlüğünün aracı olduğunu bilelim yeter.

Takılmamak için bu ağlara ve yakalanmamak için hileli oltalara, biz kendi işimize bakmalıyız elbette demokrasi savaşımından vazgeçmeden. Asıl işimizi unutsak demokrasi savaşımı hen-gamelerinde döner dolaşır aynı noktaya geliriz bu günlerde olduğu gibi. Tek seçenek burjuvazinin asıl rakibi olan işçi sınıfının bilinç ve örgütlenmesi. Onun için işçi sınıfının politik örgütünü yaşama geçirmek tek doğru yöntem. Bu yöntemi ise Komünistlerin birliği ve işçi sınıfının örgütlü savaşımı sağlar ancak.

ABD IŞİD'i Orta Asya'da Konuşlandırıyor

Amerika, IŞİD, El-Kaide ve diğer bilinen terörist grupları yarattı, destekledi; bunların savaşçı-larını her yerde kullanıyor.

CIS Terörle Mücadele Merkezi (ATC) genel başkanı Andrey Novikov'a göre, IŞİD ana odak noktasını Suriye ve Irak'tan Afganistan da dahil olmak üzere Orta Asya'ya kaydırıyor.

Terörist grup "(Suriye ve Irak) savaş bölgelerinden Orta Asya devletlerine yeni bir aşırılık yan-lısı ve terörist eylem modeli ihraç ediyor".

Daha önce IŞİD, diğer Orta Asya ülkelerinin toprakları da dahil olmak üzere Afganistan merkezli yeni bir "saha" oluşturacağını açıkladı.

Novikov'a göre,

"Afganistan'daki askeri çatışmaların analizi, yerel militan-ların sadece IŞİD'in stratejisini değil, aynı zamanda taktiksel askeri konseptleri benimsediklerini gösteriyor."

Savaşçıları çevredeki bölgelere doğru genişlemeyi hedefleyerek, alanlar ele geçirmeye çalışıyorlar.

Novikov, IŞİD'in, "Afganistan'ın kuzey bölgelerinde nüfuz-

larını genişletme ve Orta Asya ülkelerinin sınır bölgelerine ve Çin Sincan Uygur Özerk Bölgesine ulaşmayı amaçladıklarını" ifade ediyor.

"Bazı bölgelerde kontrolü ele geçirmek için Taliban savaşçılarıyla savaşıyorlar; bu ABD'nin, IŞİD teröristlerini kullanarak Orta Asya'da şimdi olduğundan daha büyük bir çatışma ve kargaşa yaratmak için ortaya çıkardığı görünen şeytani bir planıdır."

Novikov'a göre, 7000'den fazla BDT vatandaşı terörle ilgili faaliyetler nedeniyle aranıyor ve 2000'den fazlası şimdi paralı asker olarak savaşıyor.

Afganistan, modern çağlarda Amerika'nın en uzun savaşıdır (1979-), Washington'u istila etmiş olan neoconların desteklediği sonsuza dek bir savaş.

Artan Orta Asya istilasını, IŞİD savaşçıları tehlikeli bir şekilde Rusya'nın sınırlarına yaklaştı-

lıyor – bu, muhtemelen ABD'nin istikrarı bozacak ve Rusya'da kargaşa yaratacak bir komplosudur.

Amerika'nın tartışmasız küresel hakimiyet hırsı, dünyanın önde gelen nükleer güçleri arasında akla hayale sığmaz bir savaş riski yaratarak, insanlığın hayatta kalmasını tehdit etmektedir.

Dış haberler- 26 Haziran 2017

Filipinler: IŞİD ve ABD

"İslam Devleti" olarak adlandırılan (IŞİD) bağlı militanlar, çok aşına olduğumuz bir biçimde ABD'nin dış politikasına bir kez daha destek oldular. Destek, bu sefer Filipin hükümetinin giderek Pekin ile yakın ilişkiler geliştirmek istediği Filipinler'de gerçekleşti.

Militanlar, büyük bir askeri operasyon düzenleyerek Filipinler'in güneyindeki Marawi kentinin bir bölümünü ele geçirdiler; IŞİD bayrakları astılar ve burada zulümler gerçekleştirdiler. Mindanao'nun güneyindeki adada bulunan şehir, El-Kaide üyesi Ebu Seyyaf örgütünün, yakınlarındaki Jolo ve Basilan adalarında bulunan operasyon alanından sadece biraz uzaklıkta.

Ebu Seyyaf ve diğer bölgesel eklentileri, kaynaklarının çoğu ve desteği, ABD'nin yakın tarihte benzeri görülmemiş bir silah anlaşması imzaladığı en eski ve en yakın Ortadoğu müttefiği olan

Suudi Arabistan'dan aldılar.

Şimdi, ABD ordusunun şehri geri almak için Filipinler birlik-

lerine yardım ettiği bildiriliyor. Bu, Washington'un ülkedeki devam eden nüfuzunu ve özellikle de Güneydoğu Asya'da ABD askeri güçlerinin varlığını haklı çıkarmak için IŞİD'in bir bahane olarak nasıl kullanıldığını açıkça gösteriyor.

AFP, "ABD birlikleri, savaştan tahrip olan şehirde "başlıklı bir makalesinde şu haberi verdi:

Çarşamba günü, Filipinli bir

askeri sözcü, ABD birliklerinin, yerel birliklerin Filipinler'deki bir şehirde İslamcı militanlarla savaşmalarına yardım ettiklerini bildirdi.

Az sayıda ABD'li asker haya-

hale gelmiş olduğunu kaydetti.

Bununla birlikte, militanların ABD'nin müttefiği Suudi Arabistan tarafından finanse edildikleri ve desteklendikleri ve İslam Devletinin kendisinin ABD ve İran Körfezi ülkelerinin çıkarlarına bağlı olarak yaratıldığı Filipinlerde ABD-Filipin bağlarının en zayıf olduğu ve en sonunda Amerika'nın varlığını tamamen kaldırmaya yönelik bir ivme bulunduğu gerçeği Filipinlerdeki, son kargaşanın bir raslantı olmadığını açıkça gösteriyor.

Ve Washington'un Filipinler'de IŞİD'i kullanması, bölgedeki Amerika'nın askeri varlığını haklı çıkarmak için terörizmi nasıl kullandığının en son örneği olsa da, kesinlikle ilk değil.

ABD, Asya dışında da, Libya'dan Suriye'ye, Irak'tan Afganistan'a kadar her yerde askeri varlığını haklı kılmak için terörizmi kullanıyor.

Tony CartalucciGlobal Research, 15 Haziran 2017

ti gözetim desteğini sağlıyor ve muharebe görevleri olmamasına rağmen, saldırıya uğramaları halinde militanlara ateş açmalarına izin verildi.

AFP ayrıca, geçen yıl Rodrigo Duterte'nin cumhurbaşkanı olmasından bu yana ve ülkesi ile ABD arasındaki askeri ittifakı, Çin lehine bozmaya çalışmasıyla, Filipinler'deki ABD askeri varlığı meselesi son derece hassas

ABD 9 Ülkede İç Savaş Sürdürüyor

Kısa süre önce Haziran 2017’de yayınlanan yıllık Küresel Barış Endeksine göre dünyada iç savaş yaşayan on ülkenin dokuzu yaşadıkları şiddette bir ortak noktaya sahiptir: ABD liderliğindeki istikrarsızlaştırma çabaları ve rejim değişikliği operasyonları.

Suriye, Irak ve Afganistan:

Haziran 2017 endeksinde en son sırada yer alan Suriye, altı yıldır sürmekte olan ABD liderliğindeki bir rejim değişikliği çabasıyla mücadeleye ediyor - Ortadoğu’nun en müreffeh ülkelerinden birini tahrip eden bu çatışma, ülkeyi ABD ve Rusya arasındaki bir vekâlet savaşının son savaş alanına çevirdi.

ABD, en azından 2006 yılından beri Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad’ı devirmeyi planlıyor. 2011 yılındaki “ayaklanma”dan bu yana, ABD Suriye’deki muhalefet gruplarıyla birlikte, çoğu IŞİD ve El-Nusra Cephesi gibi terör örgütlerine katılmış olan çeşitli aşırılık yanlısı grupları sürekli olarak finanse ediyor ve silahlandırıyor;

Suriye’nin hemen üstünde yer alan ülkeler - Irak ve Afganistan - 2000’li yılların başında ABD işgalinin hedefiydiler ve ABD’nin her iki ülkedeki varlığı, bu ülkelerin halen kötüye gitmekte olan durumlarına büyük katkıda bulunuyor.

Irak’ta ABD askeri varlığı arttıkça ve Afganistan’da 50.000’den fazla birlik konuşlandırılarak dramatik bir şekilde yükselmeye başlayınca, daha fazla çatışma kaçınılmazdır.

Güney Sudan:

“Dördüncü sırada yer alan Güney Sudan da ABD’nin müdahalesi ve “ulus inşa etme” nedeniyle mağdur edildi.

ABD, - Afrika’nın en büyük petrol rezervleri olan - Sudan’daki petrol rezervlerinin yüzde 75’inin Güney Sudan’da yer alması nedeniyle, 2011 yılında bölgenin, Sudan’dan ayrılması için çalıştı. Bazı analistler, Çinliler (şimdi Kuzey Sudan olan) Sudan hükümeti ile petrol sözleşmeleri imzalamış olduğundan, Sudan petrolüne yönelik Çin hamlesini engellemek için ABD’nin bağımsız bir Güney Sudan kurmaya çalıştıklarını öne sürdüler. ABD’nin 2013 ile 2016 yılları arasında Güney Sudan’a toplam 1.6 milyar dolar katkı sağlaması, Washington’un oradaki hükümeti bu amaçla etkilemeye çalıştığını ortaya koyuyor.

Ancak iki yıl sonra, Güney Su-

dan, on binlerce insanın öldüğü ve 1.5 milyondan fazlasının yerlerinden edildiği ölümcül bir iç savaş yaşamaya başladı. Bazıları, iç savaşın Güney Sudanlı Devlet Başkanı Salva Kiir Mayardit ile eski yardımcısı Riek Machar arasında, Mayardit’in Çin’le sıkı fıkı olmasından sonra başladığına dikkat çektiler.

ABD’nin Güney Sudan’a müdahalesinin yarattığı kaos sınırlarının ötesine geçti ve bu ülke sekizinci en az barışçıl ülke olarak sıralandı.

Yemen:

Beşinci sırada yer alan Yemen, Birleşik Devletlerin rolünün çok da doğrudan olmamasına rağmen, ABD bağlantılı bir çatışmaya maruz kaldı. ABD Yemen’deki savaşa liderlik etmemekle beraber, başta savaş saldırganı olan Suudi Arabistan’a destek verdi ve Suudilere milyarlarca dolarlık silah sağladığı gibi, bazen de Körfez ülkelerine yardım etmek için Yemen’de bir çok yeri bombaladı. .

Buna ek olarak, Birleşik Devletler, yardım sevkiyatlarının engellenmesi ve dolayısıyla yaygın kıtlığın tetiklenmesi de dahil olmak üzere burada ortaya çıkan trajedinin büyüklüğüne rağmen, Suudi Arabistan’ın Yemen’deki sayısız savaş suçuna göz yumdu. ABD, Suudi petrol ticareti için bir geçit olan stratejik Bab el-Mandab boğazını kontrol etmesini sağlayan, Yemen’in konumu nedeniyle ülkedeki Suudi etkisinin - savaştan önce olduğu gibi - devam etmesini istemiştir.

Somali:

Ülkedeki anarşi hali ABD müdahalesiyle sürüyor

ABD’nin Somali’ye ilgisi uzun bir geçmişe sahiptir ve bu ilgi, 1990’lı yılların başında, ABD destekli Siad Barre askeri diktatörlüğü devrildiğinde, ülkede iç savaşın başlamasıyla zirveye ulaştı.

Somali’nin Kızıldeniz ağzındaki küresel petrol piyasası için stratejik konumu sayesinde ABD, BM’in Somali operasyonunda görev alan bir yetkiliye göre, ABD, ortalığı velveleye vererek, “BM’yi Somali’ye sürükledi”. Somali, İslam Mahkemeleri Birliği (İMB)

Ukrayna:

ABD’nin liderliğindeki darbenin hedefi oldu.

Rusya’nın kârlı doğalgaz endüstrisinin Avrupa gaz piyasasındaki etkisini zayıflatmak için 2014’te ABD tarafından yönetilen bir darbenin hedefi olan Ukrayna, şimdi dünyanın en az barış içinde olan ülkeleri arasında onuncu sırada yer alıyor. ABD’nin açıkça müdahalesini yaşamayan, en alt

2006’da başkenti ele geçirinceye kadar, 16 yıl boyunca anarşi içinde yaşadı. Ancak bu hükümet, ABD desteğiyle Etiyopya tarafından kısa sürede olarak devrildi.

Somali’de bugün hava saldırılarının da kullanıldığı terörle mücadele politikası, ülkedeki çatışmanın ve insani krizin artması ve ülkeyi kılığa sürüklemekle suçlanıyor.

Libya:

ABD petrodolarına meydan okuduktan sonra, ülkede kargaşa hakim oldu

ABD’nin rejim değiştirme çabalarının bir diğer kurbanı olan Libya, şimdi dünyadaki barışa uzak ülkeler listesinde yedinci sırada yer alıyor. Bir zamanlar Afrika’daki en müreffeh ülkelerden biri olan Libya’da, eski Libya lideri Muammer Kaddafi, dinar olarak bilinen altın destekli bir pan-Afrika para birimi oluşturarak ABD’nin petrodolar sistemine meydan okuma “hatasını” yaptı. Kaddafi’nin devrilmesinin ardından Libya, temelde net bir hükümetin olmadığı, terörün yaygınlaştığı ve kölelerin açıkça alınıp satıldığı bir ülkeye dönüştü.

sıralardaki bir diğer ülke de, doku-zuncu sırada yer alan Orta Afrika Cumhuriyeti.

ABD’nin kendisi de barış içindeki bir ülke değil.

Amerika Birleşik Devletleri de, bu yılın Küresel Barış Endeksi’nde çarpıcı bir şekilde aşağılara düştü ve şu an ankete katılan 163 ülkeden 114’üncüsünü oluşturuyor. Bu düşüş, bu yıl herhangi bir ülkede ölçülen en büyük düşüş oldu.

İstatistikçiler, bunun nedenini 2016 cumhurbaşkanlığı seçimini takiben ortaya çıkan bölünme ve cinayet oranlarının artmaya devam etmesi olarak açıklıyorlar.

En alt sıralardaki on ülkenin gösterdiği gibi, eğer A.B.D’nin yurtdışındaki askeri çatışmalara katılması faktörü dikkate alınır-sa, ABD, dış politika kılıfı altında dünyadaki felaket ve ölümcül çatışmaları hızlandırma rolünden ötürü listenin en altında yer alabilir.

Whitney Webb, 12 Haziran 2017

PETKİM'de Devlet Zoruyla Sözleşme

İzmir'in Aliğa ilçesinde Azerbaycan petrol teke- li Socar AŞ tarafından işletilen PETKİM'de, Toplu İş Sözleş- mesi (TİS) görüşmeleri, işverenin olumsuz tutumu nedeniyle çık- maza girmişti. Petrol-İş sendika- sına bağlı işçiler, toplu sözleşme sürecinin tıkanması nedeniyle işvereni protesto ederek sözleş- meye zorlamak amacıyla üretimi durdurmuş ve direnişe geçmişti. İşverenin çağrısı üzerine polis eyleme müdahale etti. Polisin , sendika yöneticilerinden tesisin önünün boşaltılmasını istemesi- ne işçiler direnişle karşılık verdi. Şube başkanı Ahmet Oktay ve diğer sendika yöneticilerinin de içinde olduğu 14 kişi gözaltına alındı. Göz altılara rağmen, işçiler eylemliliklerini sürdürdüler; sen- dika yöneticilerinin serbest bira- kılması sonrasında onları "Birlik, Mücadele, Zafer" sloganlarıyla karşıladılar. Saldırıya başta Pet- rol-İş olmak üzere birçok sendika ve demokratik kitle örgütünden tepki gösterildi ve polis müdahale- si protesto edildi.

22 Haziran perşembe günü öğleden sonra Petrol-İş sendikası yöneticileri işverenle görüşmeye çağrıldı. Daha sonra alınan bilgi- lere göre anlaşmanın sağlandığı öğrenildi. İmzalanan sözleşmenin işçilerin taleplerini karşılamaktan uzak olduğu, sözleşmenin Yük- sek Hakem kurulu (YHK) 'nun devreye girmemesi için imzalan- mak zorunda kalındığı bilgisine ulaşıldı.

İşçilerin büyük bir kısmı bu sözleşmeyi işverenle değil, dev- letin kolluk güçleriyle yapmak zorunda kaldıklarını ifade eder- ken; bir kısmı ise sendikanın tu- tumunun yetersiz olduğundan yakındı. Konuştuğumuz bir başka işçi şunları söyledi: Bizler şimdi- lik kaybetmiş gibi görünsek de bu durumdan ders aldık. Mücadele- nin tümünü kazanmak hedefiyle, bir daha ki sefere daha donanımlı ve sağlam bir anlayışla bu duru- mu telafi edeceğiz.

İşçiler kazanım olarak, kira- lık işçiliğin önünün kapatan 19. Maddenin korunmasını göstere-

rek fazla mesainin ve fazla mesai ücretlerinin korunmasının önemli olduğunu söylediler.

Petrol-İş Aliğa Şube başkanı Ahmet Oktay ile yaşanan süreçle ilgili görüştük.

İşbaşı: PETKİM' de yaşanan gözaltı ve baskılara yönelik ola- rak ne söyleyebilirsiniz?

Ahmet Oktay: PETKİM' de 30-35 yıldır toplu sözleşme imza- lanmaktadır. Bugüne kadar böyle bir durum yaşanmadı. Bize bun- ları yaşatanları şiddetle protesto ediyoruz. PETKİM işçileri bu yapılanları hak etmedi. Bizler, kendi geleceğimize ve çocukla- rımızın geleceğine sahip çıkmak için bir hak mücadelesi ortaya koyduk. Ancak başımıza gelenler kabul edilebilir şeyler değildir.

İşbaşı: Yapılan Toplu Sözleş- me ile taleplerinizin ne kadarını alabildiniz?

Ahmet Oktay: Taleplerimiz tam olarak karşılanmasa da bir kısmı karşılandı. Ancak 2'li ve 3'lü skala uygulamasının kaldırılması talebimiz kabul edilmedi. Yine tüm itirazlarımıza rağmen şirketin önerdiği 3 yıllık sözleş-meyi kabul etmek zorunda kaldık. Sadece skalada 8 puanlık bir artış sağladık. 16 puanlık bir fark var- dı. Onun 8 puanını aşmış olduk.

İşbaşı: İş bırakma sürecine na- sıl gelindi?

Ahmet Oktay: İşveren, söz-leşme görüşmelerini olabildiğin- ce tıkamaya çalıştı. Bizim iş gü- vencesi olarak gördüğümüz 19. maddeyi kaldırmak istediler. Biz de, bunun PETKİM işçisi için hayati önemde olduğunu düşün- düğümüzden dolayı, arkadaşları- mızla görüşerek bu konuda taviz vermemeye çalıştık ve başarılı olduk. Sözleşmenin tıkanmasında en önemli noktalardan bir tanesi de, işçiler arasında ücret farkı me- selesidir. İsteğimiz, işçiler ara- sındaki farkın olabildiğince azal- tılması olmuştur. Aynı işi yapan işçilere farklı ücreti doğru bul- madığımız için, hedefimiz olan % 92' lik skala artışını hemen istiyorduk. Ancak geline nok- tada, bu süreç biraz daha yavaş

ilerleyerek üçüncü yılın sonunda gerçekleşebilecek.

İşbaşı: Yapılan toplu sözleş-meyi yeterli görüyorsunuz sanı- rım.

Ahmet Oktay: Meseleye dö- nem olarak bakmak gerekir. Üc- retlerde üç beş kuruş eksik de olabilir artabilir de; bu toplu pa- zarlığın temelinde olan bir şey. Bir sonraki dönem bu durumun telafisi vardır. Sınıf mücadelesi böyle bir şeydir. Bu sözleşme yüksek hakeme gitseydi, birçok kazanımımız yok olacaktı. Bu ne- denle yaşananlardan ders çıkarıp, birbirimize daha sıkı kenetlen- meliyiz. Sermayenin dini, ırkı, milleti olmaz. Dünyanın her ye- rinde bu böyledir. Bu süreçte bu durumu net bir şekilde yaşadık. Bu süreçten sonra işçinin aklında kalacak olan şey, sermayenin ser- maye olduğudur.

İşbaşı: Toplu sözleşme nasıl uygulanacak, bilgi alabilir miyiz bu konuda?

Ahmet Oktay: Toplu sözleş- meden kaynaklanan farklar 14 Temmuzda yatacak ve işçi biraz rahat nefes alacaktır. Ayrıca faz- la mesai hakkına dokunulmaması olumludur. PETKİM işçisi fazla mesai üzerinden daha çok gelir elde etmektedir. İlk altı ay için % 6, artı skalaya % 4 artış alınmış- tır. Daha sonra, her bir altı ay için

enflasyon oranında zam alınacak- tır. Beşinci altı ay da ise enflasyon artı 1,27 zam ilavesi alınacaktır. Skalaya ise 4 puan alınacaktır. Sosyal yardımlarda % 15 artış sağlanmıştır. Bayram parası 380 TL olmuştur.

İşbaşı: Direniş sürecinde can sıkıcı durumlar da olmuş sanırım.

Ahmet Oktay: İşçiler, iş bırak- ma sırasında işçilere gelen iftar yemeğinin çöpe dökülmesini hiç affetmeyecekler. Kadir gecesi sendikacıların derdest edilmesi, yere yatırılıp, ellerinin arkadan kelepçelenmesi de unutulmaya- cak olaylardandır.

İşbaşı: Son olarak neler söyle- mek istersiniz?

Ahmet Oktay: Bugün burada PETKİM işçisi, sermaye ve or- taklarının baskılarına, OHAL uy- gulamalarına, dikta yöntemlerine karşı mücadele etmeyi bilmiştir. Sendika yönetimi, işçi arkadaş- larına tabi olarak yeri geldiğin- de masadan kalkıp alana inmeyi göze almıştır. Bütün baskılara, şantajlara, YHK uygulamalarına karşı PETKİM işçisi dik durmuş- tur.

İşbaşı :Teşekkür ederiz sayın başkan, tekrar geçmiş olsun.

Ahmet Oktay: Biz teşekkür ederiz. Özellikle, bizleri yalnız bırakmayan İzmir basınına bir kez daha teşekkür ederiz.